د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	:پایلوځ بنګ حبیب الله
لیکونکی	:پوهنمل محمود نظری
کمپوټر اوډونکې	:یما نظری
چاپ شمیر	:۱۰۰۰
خپرندوی	:کراچی مطبعه
چاپ نیټه	:۱۳۸۴

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې ټولګه کې:

وا کتاب خپل محترم پلار الحاج دوکتور محمدامین نظري
ته اهدا کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه

د محترم استاد پوهاند دوکتور مجاور احمد زیار ،محترم عبدالواحد نظری او محترم عبیدالله محک چې دا کتاب یې کتلی، تصحیح کړی او ګټوری مشورې یې را کړی یو جهان مننه کوم او کوروداني ورته وایم.

همدا سې د پایلوچانو د کیسو په راټولولو کې د محترم امیرجان، محترم علی احمد ، الحاج محمد کریم ، محترم بصیر احمد او نور هغه کسانو چې زما یې نومونه هیر شوی دی کوروداني وایم او د زړه له کومې مننه ځینی کوم

د دیزاین ، ترتیب او طرح په برخه کښې د محترم یما نظری او په چاپولو کې د محترم مسعود د هلو ځلو څخه مننه کوم او په ژوند کې لا بری ورته غواړم

په درناوی

پوهنمل محمود نظری

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷۸۶

په دې ټولګه کې:

له طنزه تر داستانه----------------۶
سريزه-------------------------۱۳
پايلوچ بنګ حبيب الله-------------۵۱
غرغره-------------------------۵۶
يوه لپه خاوره--------------------۷۰
د کور هديره---------------------۷۷
غاو---------------------------۸۵
مرور--------------------------۹۸
غچ---------------------------۱۱۲
غولېدلی-----------------------۱۲۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

له طنزه تر داستانه

داخل مې مخې ته د محمود نظري یوه داستاني ټولګه پرته ده.یو کال له مخه مې پردربیمه طنزیه ټولګه همدا اسې یو څو کرښې ورکښلې وې او په هغه کې مې دغه هڅاند لیکوال تر هر څه مخکې د یوه طنز او مزاح کښونکي(Satirist & Homourit) لیکوال په توګه
خپلو مینه والو ته وروپیژندلی وو او هغه په پښتو کې د دغو ادبي ځیلونو (Literary generes) له ګوتو شمیر
نوښتګرو قلموالو شمیرلی وو ، خو د دې داستاني ټولګې له وړاندبینې سره یې را زیاته کړه چې سړی خو پرهغه دوه ځیلونو بسیا نه دی پاتی او دربیم دیته یې قلم راغځولی او خپله وړتیا او نوښتیا پکې ازمایي.
رښتیا هم یوه د اسې هڅاند لیکوال ته چې خپل زبړند څوب او وړتیا یې لومړی په طنز و مزاح کې پرکار اچولې او په پوره بریالیتوب یې له توغه راوتلی هم دی کوم ناشونی کار نه بریښی چې کیسې ولیکی او ورسره ورسره کیسې وګټي
کوم ازمېښت او نوښت یې چې په هغو ډګروکې په برخه شوی، په دغه څه نا څه ورته ډګر کې هم په برخه کېدا ی شی او هغه دا چې د خندا او موسکا د توکو په کمونې سره ورته سوچاو سوژو ته په اسانه داستاني بڼه او وکر وربښلای شي، تر دا منځ ورته نه کرکتر رغاونه کومه ستونزه لری او نه انځورونه، غوټه اچونه-پرانېستنه، نه کړکېچ او تلوسه، پیلونه او پایته رسونه.
خو په سر چپه ټوګه په یوه هر داستاني لیکونکي ته دومره اسانه نه وی چې خپل داستان ته طنزومزاح وکر(هویت) وروبښي او خپل ازمېښتونه او نوښتونه ورولېږدوي.مګرنظری په دغه لومړنۍ ټولګه راوښووله چې ځان را باندې د غبرګو ، په بله وینا دروګونو ادبی ژانرونولیکوال او بیا بریالی لیکوال را پېژني او پوره باور دی چې که دغه درې سره ځیلونه همدا اسی همزمان او اوږه پراوږه پر مخ یوسي او ورسره ورسره د یوی کره پښتو خیال نور هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټینګ وساتي، بې له کوم ارنګ برنګه به په دغه اړه پرله پسې برې او بریاوې د قلم د نیلي سوې ورښکل کړي او پر دی سربېره سربېره د خپلې مورنۍ ژبې او ټولنې په وړاندې خپله پاتې ژمندویي او استازندویي(تعهد و رسالت)پر ځای کاندي.
د پایلوچ بنګ حبیب الله دغه داستاني ټولګه یې چې تر درې ګونو طنزیه او مزاحیه ټولګو(د ټوکۍ خوند ،سر خلاص که ! او انساني سرکس) را وروسته یې چاپ وخپراوی ته سپاري تر هر څه له مخه د دې نوښت پر بنسټ ارزول کېږي چې د رومبني پښتو لیکوال په توګه یې په همدغه نامه لومړی داستان د خپلې سیمې یو له پامه لویدلی ټولنیز پوړ(قشر) رانغاړي او په خورا ریالیستیک ډول یې شننه او انځورنه کوي.بنګ حبیب الله یې د مرکزي کرکتر په توګه د ټولو هغه انساني کړنو ښېګنو ،ځانګړنو دودونو او دویونو(قوانینو) رانغښتونکی را پېژني چې له پېړیو راهسې یې په پایلوڅانو اړه درلودلې اوڅارتیا اونومورتیا یې پرې موندلې ده

ښاغلي نظري په دغه برخه کې نه یوازې د یوه کندهاري په توګه له خپلو سیده لیدنو کتنو او نورو ماویلو-تاویلو ګټه اخیستې، بلکې د تاریخ پاڼې یې هم ورپسې اړولې رااړولې او او د بهرینو ګرځندویانو او څېړوندویانو اړوندو اخځونو ته یې هم مخه کړې، لکه څنګه یې چې په خپله لنډه سریزه کې ورباندې رڼا اچولې ده.

داسې اټکل کېږي چې کندهاري پایلوڅان له اړه د هغو خراساني،یا په بله وینا ،سیستاني «عیارانو» له پاتېشونو څخه وي چې په سیستان کې یې د یعقوب لیث صفاري په مشرۍ پر۲۵۳ کال د یوه افغاني دولت بنسټ ایښی وو او ظفر کاکا خیل په وینا یې پوځي اډانه کې پښتو پوره برخه درلوده.«عیار» هم د «ای یار» عربي بڼه انګېرل شوی چې پښتو انډول«ای مل- ایمل» کېدای شي.

دا بېله خبره ده چې د چا خبره نن سبا« به جهانو کې هم نور څوک آرو اصیل پاتې نه دی» او ان به مسلمانانو کې هم نور څوک سم و سهی نه لېدل کېږي او هغه آر ورښتیني اسلامي خویونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او سپېڅلي کړه وړه ترې بنسټپالو لوټلي او تروړلي دي ، دغه راز هغه څه چې زموږ نوښتګر داستان لیکونکی د خپل پایلوخ اتل په شننه او ستاینه کې کښلي او انځورلي دي، له ښایسته ډیر مهاله نور د تاریخ یوه برخه ګرځیدلې او په هیڅ یوه او سني پایلوخ کې یې څرک نه لګي. یو ازې او یو ازې یې هماغه منفي او ناټولیز اړخونه خوندي پاتې دي. که پخوا یې له بډایانو را شوکولې او پر بېوزلانو ته یې ورویشلې اوس یې له بېوزلانو راشوکوي او خپل ځانګړی درد پرې درملوی.دا یې نن د بدګنو او بېلاریو یوه وړه بېلګه ګڼل کېږی چې یوخوارکی ګاډیوان نیمه شپه د ښار له چوکه یې تر «سرپوزی» پورې ډګاډګ وځغلوي او چې بیا ترې په مات مخ د کرایې غوښتنه کوي په غبرګون کې یې څو مردکې ورډالې کوی او مړی یې له اس سره هملته لېوانو ته پرېږدي
په هره توګه د لیکوال همدغه غځېدلی لنډ داستان رښتیا هم د دی جوګه دی چې خپله ټوګه پرې ونوموی او ما هم د یوه شهکار په توګه د خپلې دغې لنډې ارزونې بېلګه وګرځوله او نوری داستاني بېلګې یې ورهڅیزو کره کتونکیو او ارزوونکیو ته پرېږدم ګوندی ګران نظری هم دغه یو څو کرښې د دیوې دوستانه پیرزوینې په توګه په ډیر څه وشمېری.

د پوهنمل محمود نظری د لا ډیر ازمېښتونو او نوښتونو به هیله

پوهاند دوکتور م.ا.زیار
اکسفورد-جولای۲۰۰۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه

د بنګ حبیب الله کیسه داد داسونامیانو او کلکو خلکو کیسه ده چي په ټوله نړۍ کي یې په کلکوالي او غیرت کي څا تر اوسه نه سیال او نه بېلګه لیدلې یا اورېدلې ده.
دلته د یوه بهرنی ژورنالیست د خبرتیا په لنډه توګه لیکم:
جروان دایک امریکایي ژورنالیست (په افغانستان کي څه تیریږي؟) کتاب کي د پایلوخانو په هکله داسې کښلې دي:
ډیر کلونه وړاندي چي کله ایرانیانو پر دغه هیواد یرغل وکړ او دغلته یې ډیر زیات جنایتونه پیل کړل، خلکو لومړی نه شوله کولای چي د هغوی په وړاندی را ولاړ شي خو وروسته یو شمیر ځوانان را پیدا شول او په خپلو کي یې تړون سره وکړ چي د دغو پردیو یرغلګرو په وړاندی مبارزې ته را ولاړ شي او خپل مال او هیواد نه دفاع وکړي ، ددې لپاره چي خپلو غلیمانو ته خپل واک ښه څرګند کړی، به لوڅو پښو به یې تګ راتګ کاوه ،دغه کار یې د غلیم په وړاندې د مقاومت او سر سختۍ نښه وه ، پردې سربیره یې به لوڅو پښو منډې وهلاې شوې او کولای یې شول چي په ځانګړې توګه د شپې له خوا بېله غږه غوږه پر غلیم برید وکړی. هغه وخت په دې سیمه کې پاړ سي ژبه هم دود وه نو ځکه خو پاړسیانو دوی پای لوچ(پا لوچ) وبلله.
دغه پایلوخان د دی هیواد تاریخي اتلان او د بې وزلو او بې برخو خلکو پلویان وه.
هغه وخت چي احمد شاه بابا واکمني ته ورسید (د درانیانو واکمني دوه سوه کاله په افغانستان کي وچلیده) احمد شاه بابا د پایلوخانو ډیر زیات درناوی وکړ ، د هغوي د درناوي لپاره یې د جشن او ښادۍ په توګه یوه ځانګړې ورځ وټاکله او هغوی یې ښه او رښتیني خلک وبلل.هغه دغه خلک د شاه مقصود په نامه په یوه سېمه کي استوګڼ کړل چي اوس د کندهار په شمال کي د ډیرو ښو سېمو څخه ده.
پایلوخان یو ځانګړی یونیفورم لری، پراخ او اوږد شین رنګه کمیس او پرتوګ اغوندی د جامو د ګنډولو لپاره یې څه ناڅه پښځلس متره ټوټه پکار ده ، شین ویره توره لونګۍ تړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټو یې تل پر ولو پروت وي، چاړه ، د هوسۍ ښکر ، خردوم(یوه متره رسۍ چي یوې خوا ته یې یوه ټوټه وسپنه تړل شوی وی) له ځانه سره ګرځوي.
که څوک و غواړي د پایلوڅانو به ډله کي شامل شی په لومړی سر کي باید د هغه پېژند ګلوی وشي تر هغه وروسته ازمېښت پرې کېږی چي ورتیا یې لری او که نه؟دغه غوراوی (انتخاب) زیاتره د ځوانی په وخت کي تر سره کېږی.
او ګوری چي د اور په وړاندی څومره ټینګار کولای شی؟ هغه باید خپلې پښې او لاسونه اور ته ونیسي او د اور ټوله تودوخه وزغمی. وروسته باید شپږ میاشتي یا یو کال زغم وکړی چي کړه وړه او خبرې یې وارزول شی، بیا یې ژوند جګړې(مبارزې) عملی ډګر ته راڅکوی. که ټپي شو باید چا ته فریاد ، پلپوټ (شکایت) ونه کړی.د ټولو په پای کي وروستې ازموینې ته وربلل کېږی. وروستې ازموینه دا ده چي په یوه ځانګړې شپه کي د یو شمېر کسانو په وړاندی باید ځان لوڅ کړی یانی بې پرتوګه خپل ټول کالي وباسی، د ملا پر تخته یې د اور سکروټې اچول کېږی او په دغه مهال کي باید چرس وڅکوی. پایلوڅانو ته د چرس څکول ارزښت لری هغوی چرسو ته (بوټۍ) وایي د هغو به عقیده چرس انسان خدای (ج) ته نږدی کوی او له ګناه څخه یې ژغوری. پایلوڅان دینپاله خلک دی دغه ګرد ا زمیښتونه د جسمانی ټینګار د پیدا کېدو لپاره او چرس څکول د روانی ازمیښت نښه ګڼي.
مخامخ او تن په تن جګړه د پایلوڅانو لپاره اړین بلل کېږی. که څوک کوم پایلوڅ ته سپکاوی وکړي و پایلوڅ هغه زور ازماینې ته وربلي، ان که کوم څوک هسي په یوه اشاره هم وغواړي د یوه پایلوڅ سپکاوی وکړی د پایلوڅ لپاره تن په تن جګړه لازمېږی.
پایلوڅان خپل پت ټینګ او خوندی ساتی او نه غواړی چي د هغوی په کورني ویاړ کي د سپکاوی داغ پیدا شی که د یوې داسي ننګونې (چلنج) سره مخامخ شی سمدلاسه مخامخ لورې مخامخ جګړې ته وربلی. بیا نو دغه دواړه د یو نا څرګند لورې ته روانېږی دغه مهال د دغې موضوع په اړه چي د دوی په منځ کي پېښه شوی ده هیڅ چا ته څه نه وایي کله چي هغه ځانګړې ځای ته ورسیدل. دواړه ځانونه لوڅوی او له پرتوګونو پرته خپلې نوري جامې باسی، بیا نو د سپکاوي والا له لوری برید پیل کېږی هغه څوک چي بریالی شو هغه بل را پر شا کوی یو خوندی ځای ته یې رسوی او ټپونه یې   ورپټی او ټکوروی له دې پېښی څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

باید هیڅوک خبر نه شي او هیڅ لوري حق نه لري چي شکایت وکړي دا د پایلوڅانو د رسمونو او ادابو یوه برخه ده. هغوی له احساسه ډک خلک دي او ورسره ورسره خدای پاله هم دي پایلوڅان هیڅکله ښځو ته نه ګوري که کومه ښځه هغه ته نږدي شي هغه ځيني سترګي پټوي او خپله لاره بدلوي او یا لکه مجسمې په ځیربې حرکته دریږي. دا وه د پایلوڅانو یوه لنډه پېژندنه.

زما په اند د پایلوڅانو لړي د بنګ حبیب الله له وروسته ختمه شوي ده محلي خلک اوس هم د دې خلکو په کیسو ویاړي شاعرانو شعرونه پر جوړ کړي دي او هر هغه ټینګ ځوان ته چې د ښو صفتونو خاوند وي ته د پایلوخ لقب ورکوي ګر چي هغه پالوخ هم نه وي. اوس دی نوم خپل کره توب له لاسه ورکړي دی ځکه به وروستیو کې ډیر غلو، لوټمارو، قاتلانو، او لوچګانو د خپل بدو او کرغېړنو کړو وړو د پټولو په خاطر ځانونه پایلوڅان بللي دي او د وخت حکمروانانو هم د امنیت په خاطر د دې نوم پسې بد تبلیغات کړي.

په دې ټولګه کې ټول اته داستانونه راغلي دي چي لومړی کیسه يې د پایلوخ بنګ حبیب الله ده چي همدا ټولګه هم په دې نوم نومول شوي ده چي دا د یوه رښتني پایلوخ کیسه ده. د کندهار د پایلوڅان غیرت او ټینګوالی نه په عیارانو د خراسان او نه د کابل په کاکه ګانو او نه هم د نړی په نورو برخو کې چا لیدلي او نه هم چا اوریدلي دي او ددې ټولګې نوري کیسې لکه غرغړه هم د یو داسې توریالی نیمه سمبولکه کیسه ده چي خلکو ته تور مخې دي د یوه واقعیت د سپړلو په هکله د وطن دوستي یوه رښتیني کیسه ده، یوه لپه خاوره یوه سمبولکه کیسه ده چي د وطن مور خپلو اولادو ته چي هیوادیې هیر کړي وي د وطن د خاوري د بوي یاد ورکوي د کور هدیره او غاو پر خوارو او بې وزلو خلکو باندي د بهرنیو او کورنیو زورواکانو د ظلم دوې بیلګې دي غچ هم د زور یوه بله کیسه دي او مرور بیا د خپله بختنه زما او ستا نه د یوه مرور کیسه ده چي ولې انسان ورته د انسان په سترګو نه ګوري او مهاجر بیا د غربت یوه سمبولکه کیسه ده، امید چي د دې تولګې کیسې مو خوښې او د قبول وړ وګرځي

لندن 2004

(c) ketabton.com: The Digital Library

پایلوڅ بنګ حبیب اللهٰ

تکنده غرمه وه دوه کلیوال هلکان د شپیشتو پر بار خرو سپاره د مامتې څخه کور ته رهی وه د مصری یو فری یې یو او دویم فرد یې بل داسې کوی:

احمد اخوندزاده چې یوه ډبره وه د غره
نامي چپک لالودی چې اقرار نه کوی
فیض الله د منارې چي اوس لا بندی دی
یو امین جان بل داود جان د ناخونی دی
تور بنا د ښکا پوردروازی عجبه نامی دی
د ګوش خانی شاماد نامی په هره لاره
سردار نورزی بیا څومره غښتلی ازلي دی
به صفت ارزی دا نیني مشهور سړی دی
دا نور ماد بیا بیشکه توریالی دی
بل کلاچه کي حسام الدین قصاب په نام دی
د کاښی کلک د ده خواجې رمضان دی
د سرپوزی عبدالاحد عجب جنګی دی
عبدالله د پیرپایمال خورا نامی دی
غوثو کاکړ د دغه ښار عجب زمری دی

....

دې نارو زه ډیر لیری بوتلم خورا لیری او بې اختیاره زما له خولې هم ووته:

احمد اخوندزاده چي یوه ډبره وه د غره
نامي چپک لالودی چي اقرار نه کوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سهار ورمې د شاه آغا د نغارو انګازې آن د ارغنداب تر شنو باغو رسولی چي په اوربدو به يې نازک پوستو انارو وخندل او ځينو به لا له شوق او سوزه خپل ګريوان څيری کړ او دوه ځاځکي وينه به يې توی کړه. د باغونو تر منځ په تنګو کږو وږو لارو کي به پر بودګانو سپرو او پلو ، سپين ږيرو ، ځوانانو ، تور سرو او کوشنيانو به پښې لا چابکي کړې د ايخ ايخ ، هی هی ... ږغونه، دوړې ، دربی او اوازونه به لوړ شول تا به ويل لکه چي نغارې وايي:
...ژر کوه. ژر کوه ، هله ژر شه
چا به سپين سرې بوډۍ په خره ترلی وه. چا تلتک او نيمخی پر شا او د چا کوشنی غوټه تر ملا ، د چا ناروغ پر شا او چا د درورږ له ښکرو نيولی او د زيارت خوا ته يې کشوی. د چا پسې به په دوړو ککړ، لوڅي پښې کوشنيان روان وه په کوشنيانو به د زيارت د شنو ګونبزو په ليدو له خوشالی چيغی ګډي شوې او په ځغاستا ځغاستا کي به تيت او پرک شوله خو د خپلو مشرانو په نارو به چي يې ويل:
هلکو لاسونه سره ورکړی !
نو سره به يو ځای شوله او لاسونه به يې سره ونيوله.
... هلته پير ملنګ کچکول پر سر نيولی په يوه پښه څرخېدی اوږدو غوړو څڼو يې سترګې ورپټی کړی وې او سپينه اوږده ږيره يې له چرخېدو سره باد تار تار کوله د ملنګ له خولې نه چي ږغ يې ناست وی د اللهُ اللهُ سندره په سختی سره راوتله ان د شاه مقصودي اميل د ډبرو کړيچی به سمه د موسيقی نغمه ورسره ږغوله. څلور و خواوته يې چارزانو ناستو ځوانانو کړی (حلقه) جوړه کړی وه او د اللهُ اللهُ په ويلو يې سرونه کښته پورته غورځوله ، يو نيم به لا له ډيري جذبې اوږد اوږد وغرېيد او له خولې به يې ځګونه راغلل.
ګنه ګونه وه هرې خوا ته د دعاګانو درودونه ، د واويلاو نارې ، د دردونو زګيروی، د کوشنيانو ژړا وی او ځغاستی ، د دروږو ړمباړی، د بودګانو شيشنی او هنګا د نهيليو اسويلو د اللهُ اللهُ نارو....
ټوله فضا ډکه کړی وه. شور ماشوروو. څوک ناست وه چا رنګه ټوکران پر شناختو ترل ، چا په په پټه خوله او سترګو د دعا لاسونه آسمان ته لپه کړی وه څوک پراته وه او خوب يې پوره کاو ه، څوک نغارو ته ولاړ وه او ځينو نور و بيا له زارت وروسته مېلې ته روان وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړها خواته د زیارت تر شا د غره په پراخه لمن کې د درختو تر سایې لاندې د اوبو د شر شرې ته نږدې سرې جوزجاني غالۍ اوارې وې چې ځلورو خواوته یې د صوفي چیټ کوربچې او بالښتان پراته وه په منځ کې یې د ناوې په شان په مریو سینګار شوې غټ چلم چې خدای دې مې غاړه نه بندوې سر خانه یې پاو - نیم پاو په وار تمباکو نیول او شنه او زرغونه زومبکان یې پر ځړېده او ځنګ ته یې په هیندارو سینګار شوې د تمبکو جعبه پرته وه ، د غالیو تر څنګ یو څو تنه ځوانان ناست او ولاړ وه او داسې ایسیده چې چا ته سترګې په لار دي. مېله وه هرې خواته ځوانان را ټول شوي وه ، بنډارونه وه او خپلې خوړې او ترخې سره کولې کټوي باندې وې او د انارو او انګورو کوارچې هره خوا ته پرتې وې ، ځینو بیا پسو نه الویل او کبابول او د چایو تورې چایجوشې او سماوارونه د اور له زوره ایشیدې،

ملک اتاوالله چې چارخول یې له لیرې ښکارېده له خپلو نوکرانو سره لاره څارله. د کوم یوه په لیدو لړ وارختا شو او خپلو نوکرانو ته یې وویل:

هغه دی راغله !

نوکرانوژر خپلې لنګوټې سمې کړې او لاس په نامه هرکلي ته ودرېدل، یو ځوان چې اوږده ترخیصي کمیس څخه یې د پښې بوجولکې ښې لیدل کېدې ، د اوږدې صدرۍ له پړسیدلي جیب څخه یې د نسوارو کډو چې تل یې د شا بازار د بابک نسوارو خرڅونکي له شا بټل څخه ډکاوه، له لیرې ښکارېده، شپږه یې یوې خوا او سیلاوه یې بلې خواته له کمیسه لاندې تر ملا ځړیده، په یوه لاس یې د کمیس لمن د عادت له مخې مروړلې نیولې وه او بل لاس یې لکه ښه روزل شوي اولدار په زوره کښته پورته غورځاوه، د تورې لنګوټې شمله یې تر بوجولکو رسیدله او خپله هم د شملې خوا ته کوږ کوږ تی تا به ویل ګواکې د شملې وزن یې سر دېخواته کوږ کړی دی او یا غواړي وګورې چې شمله یې څنګه پر مځکه کښیږي. په داسې حال کې چې چارآشه موچنې یې په پښو ، خامکي پټو ورپسې څکېده راورسید ، له سلام او روغبړ وروسته لکه د تل په شان په د وو ګوتو کیناست. په داسې حال کې چې خپله اوږده لمن یې پر ځنګونو راکښله د سترګو له کونجو یې ناست میلمانه یو وار بیا تر سترګو تیر کړل. دوی نرې، ښایسته او غنم رنګ ځوان په لیدو سره چې غټو سرو سترګو او ګڼو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بریتو یې خیرې ته خاص هیبت او جذب ورکړی وو د نوکراو نو تر منځ پوښتنې او کونګوسې پیدا شوی. ملک ورو هغو ته وویل:
دا بنګ حبیب الله دی.
کپه نظر ماد چې غټې لنګوټې یې لکه سایبان پر مخ سایه کړې وه پر آس سپور له دوو پا پیانو سره راورسید ، چې د کرک کڅوړه یې په لاس او خردوم یې تر ملا تړلی وو ، له آسه راکښته شو ، آس یې د ملک نوکرانو ونیوی له سلامه او روغبړ وروسته پر دوو ګوتو کیناست او لمن یې لکه نورو پر زنګونو راکش کړه.
په هم دې ډول شین کریم هم پله کش راغی د بوټو د ایستلو د ځای سره ودرید ، خاورې یې په پښو وشندلې، اسمان ته یې وکتل او په خپله خاصه لهجه یې وویل:
شین یم شین آسمانه !
دی هم له سلام او روغبړ وروسته کیناست.ګود ګوډ ،ګوډ عبدالاحد چې ډ یرو ټپو له کبله خلاص خلاص تی هم راورسید او تر سلام او روغبړ وروسته کیناست.تا به ویل دا ټوله دا یوه ټولګۍ هم صنفیان دی. پوخې صالح ماد چې د لنګوټې شمله یې ورپسې څکېده او یو ښکلی ځوان حاضر باش ورپسې وو. تبرزین یې تر ملا تړلی وو کوږ کوږ راورسید همدا سې خښته خدای رام ، احمد اخندزاده....
یو د بل پسې راورسیدل. دوه تنه نوکرانو د چلم په ډکولو اخته وه د ملک شاو خوا د ځوانانو چې هغوی هم د غښتلتوب دعوا کوله ناست وه خو نورو د هغه هلکان ګڼل ځکه ازمایل شوی نه وه د ملک د خولې وه او تل د ملک پسې وه د نورو پسې روان ځان ته غښتلی نشوای ویلای نو ځکه د هغو پر خبرو او کړو وړو د نورو خندا راتلله. په دی وخت کې دوه پخوانی نامیان غوثو او نینی فقیر چې سپینې ږیرې او لوڅې پښې وه راورسیدل. غوثو د یخی کولنګ د نینی پیش قبضه تر لمن لاندی تړلې وه د مجلس یارانو چې تر اوسه چا ته نه وه دریدلی د دغه دوو غښتلو نامیانو د هر کلي لپاره ودریدل. دوی سپین ږیرو ، سیدانو او علماو ته زیات احترام درلوده دا د زمریانو په شان غښتلی نامیان چې په زرو لښتو او سلو چړو به یې د خولی آخ نه وته او نه یې تر ځان بل باتور لیده نن یو ځای را ټول شوی وه هر یو یې د وسپنی یوه کلا د ډبرو یو غر د ځنګله یو زمری اود میړانې یو پهلوان او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غیرت بې تاجه باچاهان وه.نن د میړو او نه میړو ، د ټینګو او سستو د نامیانو او بګیلانو د زمریانو او چغالانو تر منځ د سیالۍ او امتحان میدان وو . نو ځکه ټول چوپ وه او ستر ګې له کونجو یې میدان او یاران څارل د مېلې ډیرو ځوانانو دا باتوران پېژندل نو هره شېبه یې په سا نیولې ټوګه د یوې پیښې انتظار کاوه دادو چې ځان یې نامی باله او د ملک نوکر وو ملک غوښتل دی په نورو نامیانو وپیژنی نو ډک شوی چلم ته د سکروټې دراوړلو لپاره له ځایه پورته شو ، ناستو کسانو دی څاری چې دی بیا څه کوی؟
د ادو هم لکه دا نور کوږ کوږ له اوږدې شملې سره د اور خواته ورغی او هلته یې د اتشګیر پر ځای په ګوتو سره سکروټه واخېستله د نامیانوو مجلس و مستی ځینی کېده او وینه یې په جوش راغلې وه په داسې حال کې چې سکروټه یې په لاس کې لکه بوجلې چې ښکېلی ښورولم ، او په غروره یې خندل کوږ کوږ د چلم خواته خرامان خرامان روان شو د ملک خوله نه ټولیده او نور نوکرانو یې له خوشالۍ په کالو کې نه ځاېده او نه پوهېده څه وکړی؟؟ !
څه چل وشو چې سکروټه یې له لاسه ولویده لاس یې وسو؟ که تر تاثیر لاندی راغی؟ یا نظر شو؟ یا یې هم پام نه وو؟ خو دا کار په داسې یو محفل کې د زغم وړ نه وو تر اوسه ټول چوپ وه یو هم نه پوهیده چې له کومه ځایه یې پیل کړی. غیبت دوی نه کوی دا یې د کم اصلو خلکو کار باله او د ځان صفت یې د نامردانو کار ګڼه دوی مرګ قبلوی خو دغه القاب یې نه ، د بنډار یارانو لکه چې برق چې نیولی وی ، یوه جټکه وخوړه ! لکه له خوبه چې کښېنستلی وی وارختا شول لاس او پښه شول، چورت یې واهه چې دا څنګه بې عزتی یې وشوه؟؟؟
دادو لا پوه شوی نه وو چې ملک یې له خاورو خاکه کړی وو. نو په چټکی د لوېدلی سکروټې خواته کوږ شو خو افسوس د نامیانو میدان یو وار وو لکه ننۍ لوبې بل چانس یې نه لره کټو په یو وار ماتیده او ماته شوه ، کپه نظر ماد چې نږدی ورته ناست وو هغه یې په چپلاخه ووهه وار یې له مخه کړ لوېدلې سکروټه یې په خپلو شونډو پورته کړه او په خپله پښه یې کېښودله. د ملک غړی وتښتیدل پر تندی یې د د خولو سیلاب رامات شو او لکه هغه پهلوان چې د حریف په یوه لینګته یې شا مځکې ته رسیدلی وی مات شوی وو ځکه د زمریانو په محفل کې چغالانو ته ځای ورکول د زمریانو سپکاوی وو د غښتلتوب نوم ته دوکه وه او نامیانو ته ښکنځل وه. چې دا بیا د تحمل وړ نه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنګ په بريتو کې وخندل دا دريم وار وو چې بنګ په بريتو کې خندل :لومړی ځل درې مياشتی مخکی چې محمد اکبر کومندان تبدیل شو او نوی د امنيې کومندان راغی بنګ همداسې خندلی وه

«... د امنيې زاړه کومندان د تسليمی په وخت کې نوی کومندان ته داسې ويلی وه: ما منطقه د غلو او لوچګانو نه پاکه کړی ده نور هر څه چې کوې خو په څو ناميانو غيرتمندو به غرض نه لری بيا يې نوی کومندان د دې ناميانو د ليدو لپاره د هرات بازار خواته بوتی هلته د يو سماوار مخی ته يو کرک څړېدی د امنيې کومندان کرک ته ګوته ونيوله او ويې پوښتل:

- دا کرک د چا دی ؟

هيچا ځواب ورنه کړ.کومندان بيا ږغ کړ:

دا کرک د چا دی؟

د سماوار له پايه يوه تن په بې پروايې سره ناری کړه:

دا زما ده زياته !

کومندان په لوړ ږغ وويل:

- خبر نه يې چې کرکان بند دی ؟ !

- صايب زه يې پاس لرم زياته !

- څنکه يې پاس لری؟

د سماوار له پايه يوه سيلاوه راوغوځوله شوه ورسره ږغ سو:

- دغه دی پاس يې زياته !

زاړه کومندان نوی کومندان ته وويل:

يو يې دا دی: مهتاب الدين آغا نوميږی !

بيا د سالو خان چمن خوا ته ولاړل هلته يو ځوان د چرسو په څکولو اخته وو .

کومندان هغه ته ورنژدی شو او ورو يی ورته وويل:

-خبر نه يې چې حکومت چرس بند کړی دی ؟

- خبر يم زياته مو ستره په دی پای کې « دا يې تکيه کلام وو»

- نو ولی چرس څکوی ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کله صایب دا فقیری بوټی دی موستړه په دی پای کي.
کومندان اولدار ته رېغ کړل:
هلکه هغه کومندانی ته بوځه !
په کومنداني کي یې هغه په یوه زاړه میز پریستی او شپز سوه لښتی یې پر ملا او پښو وواهه خو د ځوان له خولې اخ هم ونه وت.
اولدار ستړی شو، د نوی کومندان وار شو، نوی کومندان هم په ډېرو وهلو ستړی شو او حیران پاته شو چي دا څنګه انسان دی ؟!
په هم دی چرتونو کي پر څوکۍ کیناست او د چایو پیاله یې خولې ته پورته کړه. ځوان سر راپورته کړ او نوی کومندان ته یې وویل:
- کومندان صایب نور څوک نه شته چي ملا راوګروی؟
نوی کومندان ورو زاړه کومندان ته وویل:
یو یې دا دی بنګ، پایلوچ بنګ حبیب الله !
نوی کومندان مخ د بنګ خواته کړ او ویې ویل:
ځه زمریه ! زما په کومنداني کي هر څه چي کوې کوه یې ازاد یې !
بنګ له زاړه میز څخه پورته شو لمن یې کښته کړه سیلاوه یې تر ملا وتړله پټو یې د تل په شان له یوه کنجه راکش او ایله څوکه یې تر اوږې ورسوله او په داسې حال کي چي پټو یې ورپسی څکېده او شمله یې مځکې ته رسیده له کوږ کوږ روان شو. د تلو په وخت کي یې زاړه میز ته یو وار بیا وکتل سر یې وښوراوه او په بریتو کي یې وخندل لکه اوس»

.....د کباب بوی د ناستو خلکو سږمې وتخنولې، خو کپه نظر ماد او غوڅو په خبرو اخته وه له پښې یې د کباب بوی پورته کیده او جز جز څاڅکی څاڅکی یوه یوه اوښکه ترې څڅیده څوک دی چي سکروټه د نظرماد له پښې لیری کړی؟ او څوک دا جورت لری چي ورته ووايي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر سکروټې لاندې يوه تڼاکه پيدا شوه د تڼاکې سترګه کرار کرار لويده تا به ويل غواړي دا ټول شوي ناميان يو ځای وګوري خو د ليدو تاب يې رانه وړ او وچوله او سکروټه يې ليري وغورځوله.

له شاو خوا څخه د ميلې د خلکو او نيمچه ځوانانو چې په درختو کې ناست او ليری ولاړ وه د دوی سيل يې کاوه بې اختياره نارې پورته شوی:

د مور شيدې دې شه !

دا نارې ټولو واوريدې او خوند يې ورکړ خو په ملک يې خولې را ماتې کړې.

د احمد اخند زاده تنده په دې کار هم ماته نه شوه ولاړ شو له جيب څخه يې د نسوارو کډو راويستې، يوه خوله نسوار يې خولې ته واچوله د سماوار خواته ولاړ، کميس يې وايست ، او جوش سماوار يې چې همداسې خوټيده پورته کړ او په خپله راسته وږه يې خالی کړ د بدن وښتان او پوستکې يې له اوبو سره توی شول او دود يې له بدنه پورته شو .بيرته يې کميس واغوست ، د نسوار يې تو او ښېله دی چې څه وو ايې پر خپل ځای کيناست.

-دا د نامې زوی ښيا ګوره !

د مور شيدې !

واه واه نامې !

نارې او چيغې بيا اسمان ته پورته شوی، عجبه فضا وه، ټوله چوپ وه، د چا چا سترګې له تعجبه راوتلې وې، څوک څوک هښ پښ پاتې وه ،چا لاګوته په خوله کې نيولې وه، د چا چا زړونه په يخ شول ،د چاچا بيا زړونه وچول.

لکه چې د بنګ تنده په دې هم ماته او زړه يې يخ نه شو. د ملک د تندې د خولو او د دادو چغال چې چم يې د زمريانو کاوه خو خر بې غيرته وو او ځان يې پايلوچ باله او د پايلوچانو نوم ته يو داغ وو ، په ليدو يې زړه نور هم جوش وکړ او ولاړ شو.

ټول حيران ول چې دی بيا څه کوی ؟

بنګ ولاړ سو خپل اوږد کميس يې ويستلو ، د تاوتاو شوی د يو تان پر توک يې چې د پرتوګاښ پر ځای يې واګی وراچولې وې او سر بيره يې په نازک زنځير هم تړلې وو مالوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو په ټول بدن کي یې جوړ ځای نه لیدل کیده خو د نس د پرهار کوکونو یې چي لا تازه وه فکر شو:

«...د کاکو غلام فاروق په باغ کي د یارانو بنډار وو چي هر کال به دا بنډار د بنګ لخوا جوړیده او د پایلوچانو تر منځ به د غښتلتوب آزاده سیالۍ کیده ،دوه دوه اخته وه د سیالۍ کوم کوم ریفری او حکم نه درلود . دوی په په خپله فیصله کوله کوم یو چي به نوریې د لوبې د دوام توان نه درلود.

د سلا م دی تا ته بادا ره !

په ویلو به تسلیم شو.

هلته دوه په پټوانو کي سرونه پټ کړی وه او یو بل به یې د بوزی په ښکر او نیره سره وهله. تر هغو به دا لوبه کېده چي یو به بیتابه شو او سر به یې لوځ کړ نو بیا به د هغه بل تابع ګڼل کېدی، دلته بیا دوه دوه نورو کمیسونه ایستلی وه او جوش کړی هګۍ یې په بغلو کی نیولی وې د هر یوه څخه به چي هګۍ ولویده نو و هغه بل ته تسلیم شو. د دوو نورو بیا ډبرې غور ځورلې او سرونه یې ورته نیولی وه هر یو چي به سر بچ کړ نو لوبه به یې بایله او هغه بل ته به د سلام دی تا ته بادا ره په ویلو به تسلیم شو. دوو نورو به بیا د تبۍ لاندی اوربل کړی وو او لوخی پښې به پری ولاړ وه .

بنګ، تور قادر او شوړ غلام رسول پر چلم بنډار کوی. د تور قادر سترګې پر یو هلک چي پر خره سپور وو او ځان یې پورته پورته کاوه، غوښتل یې چي له ونې څخه زردالو وشکوی له خولې ووتل:

واه واه نانیه ځان وشلوه !

په بنګ دا خبره بده ولګېده، نو یې مخ قادر ته وروا ړاوه او ویې ویل:

دا دی بده خبره وکړه موړ هم کشران لرو زیاته موستره په دی پای کي !

خبرو تاو واخېست.

بنګ ورته وویل:

-زما هغه ورځ نه هیریږی چي زما د کریم سره جنګ و او ته د سیلاوې سره زما مرستې ته راورسېدې زیاته موستړه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

قادر ورته وویل:

- زما هم انډوال یې کنه نو درسره کتلی به مې وای.

ددې لپاره چې غوسه یې سړه شي. دواړو سرونه په پټوانو کې پټ کړل او یو بل یې دومره په نیره او جوالدوز سره ووهله چې پټوان یې په وینو تک سره شول

(د کریم او بنګ د کرک پر سر شخړه شوی وه بنګ د کرک شوقي و، کرک یې جنګ ته تیار کړی و ټوله ورځ یې هغه په لاس کې کښېته پورته هاخوا دېخوا کوی چې جنګ ته تیار سی، د جنګ نه یوه ورځ مخکې یې هغه ته تر سهاره بېدار خوابي ورکړه او سهار د لمانځه وخت یې دوه ساعته خوب ته ایله کړ او بیا یې وړی تړی او له خوبه ګیچ او سر بداله د جنګ میدان ته یووړ او د کریم له کرک سره یې جوړه کړ.

میدان د کرک بازانو خورا ګردی شوی وو له هری خوا ناري پورته کېدی:

- ایله یې که !

-لاسه مه وروړه !

- دېخوا ته یې که !

-مابین ته یې که !

- بنګ یې وهی !

-کریم یې وهی !

- کریم یې وهی !

.شاباش په سترګه یې واهه !

. له سر یې ټینګ ونیسه د نامی زو !

د شرط تړونکو بیا ناري وې:

-څلور په یوه !

-درې په درې !

....

د بنګ کرک چې د بې خوبیه ګیچ و، یوه موښکه یې د کریم د کرک په سترګه ولګېده او چې دویمه مښوکه یې غورځوله د کریم کرک په تښتید و شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم د خپل بګېل کرک سر په دوو ګوتو له تنې جلا کړ او خالی کڅوړه یې پر مځکه وویشتله. بنګ ته یې بد بد وکتل او پر مځکه یې تو کړل بنګ ورسره کله کله شو او کرار یې ورته وویل:

- ماښام به د غونډوکي بابا زیارت کي سره ګورو !

پاته مو ستړه په دې پای کي

کریم ورته وویل:

- سمه ده زیاته بزاتره !

ماښام چي بنګ د غونډوکي با با زیارت ته ورغی د کریم تر شا څو اندیوالان ولاړ وه، خو تور قادر هغوی لېدلی وه نو سیلاوه په لاس د بنګ مرستې ته راورسید ، د کریم اندیوالان تر شا شول.

بنګ رږغ وکړ:

- وار کوه زیاته مو ستړه...

کریم ورته وویل:

وار ستا دی زیاته بزاتره !

بنګ په غوسه ورته وویل:

- پوهیږی زیاته مو ستړه په دی پای کي !
- زه چغال نه یم چي اول وار وکم خرنا ځوانه وار کوه !

کریم په خپله شپړه د بنګ نس ورخیری کی، د بنګ کولمی لاندی توی شوی بنګ خپله سیلاوه د کریم په سینه کي ورښخه کړه، او هغه د اخ په ویلو پر مځکه ولوید. بنګ خپلي کولمې بیرته په نس ننه ایستلې ، ملا یې ټینګه وتړله او کور ته د قادر په مرسته ولاړ بنګ له چورته راووت»

بنګ پر مخی پریوت او د ملک نوکرانو ته یې چي چرس یې پخول وویل :

-راشی زما پر شا چرس پاخه کی !

د بنګ پر شا بلکه جوړه شوه او د چرسو پخول پیل شول ،هر وار به سیر- دو سیره تلی تاوېده تر هغه چي چرس وچیدل د بنګ پر شا اور بل وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلکانو، ځوانانو او نورو چي دوی يې لېدل او ځارل په رډو رډو سترګو يو بل ته کتله، يو وار بيا :

- د مور شيدی بنګه !

- نامی د نامیانو يې !

- د هغه مور...... چي تا نه منی !

زوږ او شور پورته شو او هغه وخت اوج ته ورسيد ، چي چرس پاخه شول او بنګ وداريدی خپله لمن يې ايله کړه او خپل پر ځای کيناست داسې ارام کيناست تا به ويل چي هيڅ نه دی شوی.ملک او نوکرانو يې ډېر کوشني شوی وه.په دې وخت کی چلم سر شو خو دا بل ډول چلم و، يو کش يې ښه ځوانان له پښو غورځوله او همدا علت و چي د ملک نوکرانو يوه يوه ځان ايسته او څوک چي پاتی وه هغوی مازی خوله پر ايښوله، او کوم يوه به چي دود کش کی، بيا به په ټوخه ټوخه شوه دا ټوخی به د موسيقی ښه ونيوله،

يو ساعت کي يوه سر خانه پوچه نه شوه نو استاد عبدالرزاق خياط ته دی وضعی چندان خوند ورنه کړ، چلم ته ورولاړ شو د چلم سر خانه يې تازه کړه او په چپه سږمه يې له چلم د زړه نه د اخلاصه قورونه ويستل، دې قورونو مېلمنو ته ځه ان چلم ته يې لا خوند ورکړ او سر خانه يې په همدا يو وار پوچه کړه.

بيا د هری لوری:

- د واه واه استاذه !

- د مور شيدی.... !

ږغونه پورته شول.

ملک چي نفرو يې خانه ور خامه کړی وه يو ناست ځوان ته اشاره وکړه، ځوان له نسوارو د ډبلی نه يو وچ شوی لړم راويست او پر چلم يې د چرسو پر ځای کيښود .بنګ چي تر اوسه يې دوې سرخانې په يوازې سر پوچې کړی وې، دی کار چندان خوند ورنه کړ، بد پرې ولګيد ، نو وار يې در مخه کړ چلم ته ورغی او په دو کشه يې سر خانه پوچه کړه ،ځکه هغه په ځان کي دا تاب لېده او نه يې غوښتل نور ناميان شرمنده يا لېونی کړی.

هوا او فضا مېله ځی ته بل شکل ورکړی وو هربخواته دوه- درې پراته وه. ټوخه ،ټوخه....

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دی وخت کي د رابلل شوی سندر غاړی ږغ پورته شو:

غښتلی خللک په هر چا باندی ډیر ګران دی
دا ټوله ښکه په خپل حال کي شنه زمریان دی
د خاکریز شاه آغا ننګومه
د ده درو درګا ننګومه
په مزار کي یې نغارې دی
په دربار کي شنی منارې دی
سلطان عطا بابا د پیرانو خلیفه دی
مزار د شا غنډان بابا عجبه ښایسته دی
پر څوکه پروت دی تختی شا مبارک
لوړ سید اولیا ننګومه
د خاکریز شا آغا ننکومه
بګت بابا ملازلی دی
بل شنغزی او ازرجی دی
قریش هم هغه شین کوڅی دی
خوجک بابا او ملا دوران ننګومه
لوړ سید اولیا ننګومه
د خاکریز شا آغا ننګومه
بابا ولی صاحب خوشال دی
دده نه چي تیر شی پیرپایمال دی
بل نازولی د رب سید اسلم د پنجوایي دی
فریح الدین اخوندزاده قطب زمان ننګومه
موی مبارک او خرقه د خیر الانام ننګومه
لوړ اولیا ننګومه
د خاکریز شا آغا ننګومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

......

په دی وخت کي یو تن راغی د بنګ په غوږ کي وبونګېده. بنګ پټو له یوه کونجه ونیوی ولاړ شو او ویي ویل:
یارانو د خدای په امان زیاته... مو ستړه په دی پای کي !
او کوږ کوږ رهی شو.
بنګ ته د کومندانی لخوا د هدیرو د ناجوګانو د ساتنې دنده ورکړ شوی وه خو مازیګری بنډارونه هلته کېده نو ځکه غنی خان نایب الحکومه دی غوښتی وو. غنی خان نایب الحکومه د مشرانو او نورو لوړ رتبه مامورینو سره ناست وو . بنګ کوږ کوږ چي په یو لاس کي یې له عادت له مخی د کمیس لمن ګونځې ګونځې نیولی وه بل لاس یې لکه اولدار ښوروی پله کش د مجلس کوټې ته ورننوت ،اوهلته یې له یوه تن نه یې چی دروازی ته نژدی ناست وو ویپوښتل:
- دا نایب صایب بیاکوم یو دی ؟
هغه نایب الحکومه ته ګوته ونیوله. بنګ د نایب الحکومه مخی ته ودرید او ویې ویل:
زه تا راغوښتی یم زیاته مو ستړ په دی پای کي !
نایب الحکومه چي یوازی په دی پوه شو چي تا راغوښتی یم، نو نایب الحکومه د امنیی کومندان ته وکتل:
د امنیی کومندان ولاړ شو او ویې ویل:
صایب دا بنګ حبیب الله دی بنګ حبیب الله.
غنی خان بنګ سر تر پایه تر نظر تیر کړ او ویې ویل:
ما په اسمان غوښتی او ته خدا پر مځکه په لاس راکړی، ټول ستا نه شکایت کوی.
بنګ ورته وویل:
-خبر یاست ټول مشران اعلیحضرت ته ستا نه په شکایت تللی دی
د نایب الحکومه رنګ لږ ژیر شو او ویې ویل:
- دا درواغ دی !

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنګ ورته وویل:
دا ستا هغې هم دروا غ دی !
غنی خان امر وکړ:
-لښتې راوړی !
بنګ هم بېله دې چې څه ووایي
خپل پټو یې اوار کړ سدری یې ویستله او پوړ مخی پریوت.
نایب الحکومه ورته وویل:
- اقلاً پوښتنه خو وکړه چې ولی دی واهم !
بنګ وویل:
-زه د وهلو وروسته بیا پوښتنه کوم....په دی پای کې !
نایب الحکومه ته د ده حاضر جوابی خورا خوند ورکړ ودرید او بنګ یې پر شا وټکوی او د مجلس خلکو ته یې وویل:
- کنداریان واقعاً باتوران دی !
بنګ د کور خوا ته رهی وو په جاده کې د ماله جات او ښکارپور بازار د ځوانانو تر منځ د ډرونه خط لوبه روانه وه په دې شرط چې هر چا که یووړه بایللی ډله به یې پر چیچو غاړو تر چار سو پوری وړی
لوبه ډیره توده او ضدی شوی وه دواړو خوا و پټوان تاو کړی وه چا لا په پټو وانو کې ډبرې اچولی وې او یو نیم لا زنځیران په لاس کې نیولی وه هر یو به چې رامخکی شو په یوه وار به یې په سترګو توره شپه شوه او د اخ، وای په ویلو به بیرته دایری ته ننوتل.
هیڅ یو مخی ته نشوای ورتلای ټول هک پک او حیران پاته وه چې څه وکړی په دی وخت کې د یوه سترګې پر بنګ ولګېدی ورغی او هغه یې میدان ته راوستی د هلکانو زاریو اړیست چې میدان ته ننوځی.
بنګ پښه پر خط کېښودله او په بله پښه یې د حریفانو پښې تعقیبولی د زنځیرونو او پټوانو وارونه یو د بل پسې کېدله، خو بنګ ښور هم نه خوړی تا به ویل دا وارونه پر ده نه د پروړو پر ګونی، منبلی پر حریفانو له ډیری وارختایی خولې راماتی وې. یو ځوان چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنځیرونه یې په لاس او پر ځان ډاډه وو لږ ورنږدې شو سوچ یې کاوه چې په یو ار به یې تر شا کړی لږ مخې ته ورغی بنګ چې هغه تر سترګو لاندې څاری په یوه ټوپ سره یې پښه ورور سوله او میدان یې وګاټه.
شور ماشور جوړ شو هلکانو له ډېرې خوشالۍ خپل پټوان پورته پورته غورځوله وړونکې ډله د حریفانو په چیچو غاړو کښېناستله او د شا بازار خواته رهی شول یو تن چې د د حریف پر چیچو غاړه سپور وو د خپل حریف سترګې پوټی کړې او بل د لاس ګوتی ورته ونیولې او و به یې پوښتل:
-ارغونچکی بر غونچکی یو تار دوه یې غونچکی سلا په سلا اور بګو چند؟
هغه به له ځانه ځواب ورکړ:
-سه
یو وار په ټولو په یوه ږغ ناري کړه:
غلط بګو چهار!
د کورس به شان به دا آرغونچکی بګو چند.... د نارو او شور سره تکرار بدل و خرقی شریفی مخې ته د تیرېدو سره بنګ مخ و خرقی شریفی خواته کړ او یو عسکری سلام یې وکړ چار سو ته لا نه ورسیدلی چې یو نیمچه ځوان د توپنچی دوه تکه وکړه.
دا لومړی وار وو چې په عادي خلکو کې توپنچه پیدا شوه هلک توپنچه په ګنډه وو هله د چارسو په پوشلی بازار ننوت.
۱-شپړه: غټه او پلنه ګردې د موچیانو برنده ده چې د لرګو لاستی لري.
۲-خردوم: د سرپو غټې(ګلوله) چې د څرمنی لاستی لري.
۳-د یخی کولنګ: کوشنی کولنګ دی د یخي ماتولو لپاره.
۴-د بزی ښکر:د بزی وچ ښکر دی چې تیز او نری شوی وی او منځ یې د سرپو ډک شوی وی.
۵-سیر: د کابل یو خوردیا (۱۱۰ ګرامه) کیږی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرغړه

پر خره سپورچارچي چي سپین خیرن کالي یې اغوستي او په خرېیل شوی ککرۍ یې دوه تاره د خاصې لنګوټه تړلې وه ، نغاره ډنګوله
د کوشنیانو شورماشو کې ، د شا باراز خواته روان وو . د نغارې د یوې لارې وروسته به یې له خره نه ځان لږ پورته کی. په ناست ږغ یې لکه هغه سندرغاړی چي ټوله شپه یې غزلي ویلی وی ویل:
-خبر اوسی ! خبر اوسی !
د راز او باز نه یې داسې ښکارېده چي ملا یې کړوپه وي ، د غاړی رګونه به یې د جار په وخت کې وپړسېدل داسې مالومېدل چي په زوره یې له ستوني را باسي یا څوک یې خپه کوی.
بیا به یې یوه لاره نغاره وډنګوله، له خره نه به لږ پورته شو او نارې به یې کړل:
- خبر اوسی ! خبر اوسی !
د پرنګیانو جاسوس...
د کوشنیانو له شورماشور نه جار ښه نه اورېده کېده نو ځینو به یو له بله پوښتل:
-څه خبره ده؟
او څوک څوک به لا د دې ډلې پسې شول چي په خپل غوږ یې واوری چي خبره څه ده. او بیا به د چارسو خواته رهی شول.خلک جوپه جوپه د چارسو خواته رهی وه هلته یو دار جوړ شوی وو د دار لاندی یو ځوان چي تر اوسه یې ږیره نه وه خرېیلې او بریتونه یې نوی خت وهلی وه پښې او لاسونه یې ولچک او زولانه وه پر لمانځه ولاړ وو .کله چي له لمانځه فارغ شو په پټه خوله یې خاوره مچ کړه او ددار خوا ته ولاړ د دار پړی یې خپلی غاړی ته واچوی او چورت کي لاهو شو:
«...تورجان د پرنګیانو کونسولی ته غوښتل شوی وو به سوچونو او اندېښنو کې ډوب وو چي پیره دار کوټې ته را وګرځېد او تور جان ته یې اشاره وکړه چي د ده پسې ورشی

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورجان چې د څوکۍ ناستې سترې کړې وو په یو او بل اړخ کېدی. د یوې اوږدې اړمې وروسته یې خپل دواړه لاسونه او اوږې پورته کړې او د پیره دار پسې رهې شو او بلې ګوټې ته ننوت. هلته یو ډنګر، جګ سړی چې په خپله ژیړه ږیره کې یې ګوتې وهلې او شنې شنې سترګې یې لکه کوکۍ بربښیدې د میز شاته ناست او سترګې یې نېغې وره ته نیولې وې د تور جان په لېدو له ځایه جګ شو او ښه راغلاست یې ورته وو ایه.

تور جان نه پوهېده د څه لپاره غوښتل شوی دی لږ شانته وارختا غوندی وو او رېږدېدې.

څلوری خواوې یې ژر ژر په ځیر ځیر سره له نظره تیری کړې.

پر میز باندی یوه خړه شپوخولۍ، څو قلمونه، یوه زنګ لرونکی ساعت، مشوانۍ، څو کتابونه او پاڼې یو بیرغ، یوه ګردی نخشه او څه اوڅکې(کشمیش) په یوه قاب کې پراته وه.

دمیز لاندی یوه ټوټه غالۍ اواره وه. یوه الماری او څو همداوله څوکۍ ګرد چارپیره ایښودل شوی وې. ،پر دیوال باندې د یوې ښځې انځور ځوړند وو.

ناست سړي چې په پښتو یې خبرې کولای شوې خپل پیپ ولګاوه. او دود یې پوکړ، تشه پیاله یې د هغه چاینکې نه چې د میز لاندی پراته وه او نه ښکارېده ډکه کړه او د تور جان مخې ته یې کېښودله ،بیا یې تور جان ته وکتل او موسکی شو. د الماری خواته ولاړ، څو کاغذونه او د لوټو یوه بنچه یې په داسې حال کې چې په لاسو کې یې مروړلې د تور جان مخې ته کېښودل او به بند بند ږغ یې لکه کوشنی چې نوی په خبرو راغلی وی وویل:

د بابا تنخواه دی !

تورجان چې تر اوسه پورته کتل د دې خبروپه اورېدو یې سر کښته شو ژامې یې وربږدېدلې په مغزو کې یې زوروره غوغا جوړه شوه شاوخوا یې په وارختایې سره وکتل، رنګ یې تک ژېړ واوښت ، سترګې یې له کوګله راووتی ،د بدن وېښتان یې ودرېدل ، د خولو سیلاب پر رامات شو.

ستونۍ یې وچ وچ کېدی غوښتل یې د چایو پیاله پورته کړی او یو غړوپ ترې وکړی، سترګې یې پورته کړې د دیوال ځوړند انځور چې لکه د کونسول سترګې شنې وې وکتل د انځور نه یې سترګې وشرمېدی لاس یې د پیالې نه ببرته کړ او همداسې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوچونو کې ډوب شو او فکر یې کاوه خوب وینی خو د جګ سړی خبرویې د سوچونو مزی وشلولې چې یې ویل:

-پلار دی مامکو یادوم، ډیر مسلمان، په هیواد مین او نیک سړی وو ، خدای دی هغه وبښی ! ښه تاویزونه یې ورکول.

او په لږ جدی توګه یې زیاته کړه:

- ما خپل زوی مایکل لپاره د نظر تاویز ځینی اخیستی وو.... !

د پرنګي د ښه مسلمان، هیواد دوست او نیک سړی ملنډو ، ستغی سپوری او سپک ، ښکنځل ورته ښکاره شول ، داسې یې تنګرل چې ځوړند انځور پرې خاندی د بهر نه یې هم د خندا ږغونه اوریدل.

فکر یې کاوه ټول کلی او دښار خلک پر خاندی، سور او سپین کیده د خندا او پیغور ږغونه یې په غوږو کې انګازې کولې نو په دواړو غوږو یې لاسونه ټینګ ونیول لکه لیونی له ځایه وغورځیدی غوښتل یې دا جګ سړی خپه کړی...

جګ سړی چې ډاډه ابسیده د یو زوړ کتاب څو پاڼې یې هاخوا دې خوا کړی او د تور جان مخی ته یې کیښود او په ټیټ ږغ یې وویل:

-دا دی د پلار ګوته او دا یې هم لاسلیک !

بیا لږ موسکی شو او ویې ویل:

- د هغه تنخوا سل روپی وه ستا هغی پنځه سوه ده !

د تور جان بدن د لاسلیک په لیدو سره سوست او بند بند یې درد واخیست د زړه درزایې زیاته او سترګې یې تنګې شوې. تور جان سوچ کاوه چې سره سره سیخونه یې اندامونه سوځی ، دډیری غوسې یې شونډې په غاښو چیچلې غوږونه یې ډپ وه، څه یې نه اوریده په خولو کې لوند خیښت وو سا یې لنډه لنډه کیده مغزو یې چیغې وهلې

زما پلار د پرنګیانو تنخواه اخیستله؟ !؟؟

نه ،نه هغه نه اخیستله !

په داسې حال کې چې لونګۍ یې په غاړه کې لویدلې وه لکه د سلو کالو ناروغ له کونسولی نه ووت او د غره خواته یې مخه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خلکو کټ کټ خنداو یې په غوږونو کې انګازې کولې، هغو یو بل ته ښودی:
هغه دی هغه دی د ماماکو زوی هغه دی... ودرید ، ښه پام یې وکړ خو د خلکو خولې پوټې
وې هر یو په خپل کار او بار اخته وو.مغرور تورجان هغه تور جان نه وو لکه جوارګر چې
ټوله شته یې بایللي وي سترې ستو مانه مالومېدی.را وګرځېد او د ښار خوا ته رهی
شو خو په مغزو کی یې انګازې وې:زما پلار د انګریزانو تنخواه اخېستله؟.د پلار خبرې،
لمونځونه. تاویزونه او حجونه ؟؟؟؟ شیطان رنګارنګ چورتونه په زړه کې ورګرځول(
...راځه ته یې هم واخله ! پلار دی دا کار کوی چې تر ما په زر واری متقی وو...) نه. نه دا کار
نه کوم !
لکه سودایي له ځان سره بونګېدی، سترګې یې د اوښکو له زوره نمجنی او تکی سری
شوی وې په ښار کې دېخوا هاخوا لکه لېونی ګرځېدی را ګرځېدی مځکې ارام نه ورکاوه..
د کور او دوستانو نه یې ناټ مات شوی وو نه پوهېده څه وکړی؟
د کوره وتښتی؟
ځان مړ کړی؟....؟
ناڅاپه یې سترګې پر حاجی بابا ولګېدلې، حاجی بابا یې د پلار اندېوال و هغه ډیر جهان
دیده او نیک سړی و ، دوه واری په پښو حج ته تللی وو په برو باراز کې یې پر یوه لرګینه
تخت چینی لوښی پلورل تورجان یو اند ودرید ،یوه خوله نسوار یې خولې ته واچوله
اعصاب یې ارام او ځان یې کنترول کی بیا نو د حاجی بابا خوا ته کرار کرار رهی شو له
سلام وروسته یې د حاجی بابا لاسونه مچ کړه او په اسکېرلی ږغ یې په داسې حال کې چې
تړمی تړمی اوښکې یې له سترګو بهېدې وویل:
- حاجی بابا سلا راکه !
ژړا نه پرېښود چې څه وواییښه ډیریې وژړل د اوښکو به تویېدو یې د اوږو بار سپک شو ،
نو بیا یې ټوله کیسه و حاجی بابا ته وکړه: حاجی بابا هم لکه لېونی غوندی شوله ځایه
جګ شو:
- دا دروا غ دی !
- نه،نه دا دروا غ دی !

(c) ketabton.com: The Digital Library

چغې یې وهلې.
د شاوخوا خلکو په وارختایي حاجی بابا ته وکتل حاجی بابا ژر لکه چې یو شی یې به یاد شوی وی بېرته پرخپل ځای کیناست. سر یې په زنګنو کېښود او په سوچونو کې ډوب شو لږ شېبه وروسته یې سر را پورته کړ او تور جان ته یې وویل:
- ستا د پلار هر څه ما ته مالوم دی خو !
- خو څه !
خو یوه ورځ زه، ستا پلار دی خدای وبښی د بادامو په سرای کې ولاړ وو چې غلام ماد کاکو راغی او ویل یې چې د پرنګیانو کونسولی هغه خلکو ته چې په ډکه کاسه یې خوړلی وی او د سرلوړی ژوند یې تیر کړی وی، د سقاو په اړو دوړ کې یې خپل شته له لاسه ورکړی وی او چا ته لاس نه شوی غځولای څه پیسی بېله کومی مدعا هره میاشت لکه تنخواه ورکوی. ما ورسره ونه منله خو مامک ویل:
- دا مفتی پیسې دی موږ اوس ازاد ی اخیستی ده
دا وو هغه مکر چې زه اوس پرې پوه شوم تور جان چې د حاجی بابا خبرو ته غوږ نیولی وو و پوښتل: دا نو څنګه؟
- زویه ! هغو رښتیا دا پیسې بېله مدعا ورکولې او د پیسو د تسلیمی لپاره یې لاسلیک او د ګوتې نښان غوښت زموږ سپین ږیری چې محتاج وو کار یې نه را نه اخېست چې موږ مړه شو بیا مو اولادونه راغواړی او هغو ته وایي راشی د پلار تنخواه مو واخلی. اولادونه یې چې د خپل دینداره پلار لاسلیک او د ګوتې نښان ووینی بیا ځان ترې قربا نوی...
د تور جان په شونډو کې خندا را پیدا شوه د تندی ماتي شوی خولې یې د لونګۍ په شمله پاکي کړې او په داسې حال کي چي اوږې یې پورته غورځولې ورو وویل:- زه تلم د پلار قبر می ورانوی او یا مي د هغه تنخواه اخېستله او ښه شو چې پوه شوم
حاجی بابا وویل: تورجانه زویه ! اوس چې د دې کیسې په راز پوه شوی نو چاره یې ستا په لاس ده د تور جان وینه وا ېشیدله په هډوکو کې یې قوت ننوت ، ځان یې دروند حس کړ د ښه دینپالی او هیواد مینی کورنی غړی وو او تللی غرور یې بیرته راستون شو. له ځایه ولاړ شو او سیده د کونسولی خوا ته ولاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ګړی وروسته په داسې حال کې چې شخه لونګۍ یې تړلې وه د کونسول له کوټې نه راووت او په لوړ ږغ یې ویل:

-سر دې چټ سر دې لیلام شه پرنګیه !

لاس دې تر لنډنه خلاص !

د شپې بیا کومنداني ،اولداران او ولچک زولاني او دار.

... دا ټوله داسې ژر پېښ شول چې پوه لا نه شو

د کازي خبرو دې له دې سوچونو راویستی

د کازي په لاس ښورولو سره تور جان دار ته پورته شو او د سا په غرغړ کې یې کینه پښه یوه جټکه وخوړله او موچنه یې لس- دولس ګزه هاخوا ولوېدله.

را ټول شوي خلک په پټه خوله خپلو کارونو ته رهي شول خو ځېنو ناړې باندې ټوکړې او ځېنو بیا په بدو رد ویلو خپله هیوادپالنه څرګندوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه لپه خاوره

بوډۍ چې مخ یې لمر او دوړو توربخن کړی وو په کړوپه ملا او رېږدېدلو پښو د کوچنوټی اومید سره په وچه دښته کې پر مخې روانه وه سا یې لنډه لنډه کېده داسې ښکارېده چې د پلو کوشنۍ غوټې ستومانه کړی وي، خو دې په ستومانتیا فکر نه کاوه یوازې یې د لارې په لنډولو باندې سوچ کاوه، هغې د خپلې نږور سره ژمنه کړې وه چې سبا ته به بیرته راځی ځکه دا یې د کور مشره او نارینه وه.

وار وار به د کوچنوټی اومید په سترګو کې اوښکې راښکاره شوی؛ ستونی به یې له ژړا ډک شو؛ شونډې به یې بوځې بوځې شوې او زړه به یې غوښته چې چغې ووهی خو ورپه یاد به شوه چې د راتګ په وخت کې یې د آنا سره وعده کړې وه:

زه نه ژاړم ما له ځان سره بوځه.

سره له دې یې هم یوه یوه اوښکه په باړخو رالوېده، خو ژر به یې د لاس په شا پاکه کړه چې انا یې ونه ویني

...بوډۍ په خپلو فکرونو کې ډوبه وه زړه یې ډک وو، کله کله یې غوښتله چې په دښته کې خپل سر لوخ کړی پر سر خاوری وښندی او خپل وېښتان وشکوی...

خو ځان به یې ټینګ کړ، غوښتل یې څه ووایي خو شونډان یې سره نښتي وه، او په زړه کې به یې ویل:

دا به د خدای رضا وه!

له ډیره مزله وروسته ویش(سرحد) راورسېده غوښتل یې په پټه تیره شی خو یو چاغ ملیشه چې غټه خېټه یې درلوده او په ګڼو تورو تاو شوی بریتو یې لاس تیر او بوډۍ ته په زیږ ږغ وویل:

-څه دی پوټ کړی دی آ...؟

بوډۍ څه وارختنا غوندی شوه په داسې حال کې چې ترخه موسکا یې پر شونډو وه د سر په اشاره ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څه شی نه دی !
خو ملیشه کله په دې راضي کېده په زوره یې د ادې د پلو غوټه پرانیستله او په کتو یې
داسې وخندل چې بریتونه ان ټول صورت یې وښورېدی.
ملیشه نورو اندیوالانو ته ږغ کړه:
- هله دلته راشي بوډۍ څه شی را وړی دی !
ځلور پنځه تنه پر بوډۍ را ټول شول د پرانېستل شوی غوټې په لېدو کټ کټ په خندا شول.
د بوډۍ زړه لا نور هم له ګرومه ډک شو
... لمر په ډوبېدو وو چې بوډۍ او کوچنوټی اومید یوې لوی هدیرې ته و رسید ه او دوا ړو
دېخوا هاخوا په لټه پیل وکړ داسې ښکارېده چې کوم شی یې په هدیره کی ورک کړی وی
بوډۍ په داسې حال کي چي له ځانه سره بونګېده کوشني اومید ته یې اشاره وکړه :
چیری دی؟
بوډۍ لکه لېونی له ځانه سره بونګیده او ویل یې:
دا څومره ډیر شوی دی !
په دې وخت کی اومید نا ببره ږغ کړه :
آنا دا دی پیدا می کړ !
او له دی سره سم دا ږغ د هدیرې په براو کوز کې ډیر ژر ترېتم او ورک شو.
بوډۍ او اومید د یوه قبر سره کېناستله او د کری ورځي ستړیا یې هم هلته هیره کړه.
بوډۍ په داسې حال کي چي یې شونډې پاکولې او د اوښکو ډکې سترګې یې اسمان ته
ونیولې او خړې پرې شونډې یې بې ږغه ښورولی، او بیا
یې خپل ریږدیدلې لاسونه پر مخ تیر کړه
او په اسکیرلي ږغ یې د قبر سره مرکه پیل کړه:
زویه ! راغلم ستا ارمان می پوره کړ
اومید په داسې حال کي چي د ویرجني او غلی ژړا سلګی یې اوریدل کیدې او یوه نیمه
اوښکه یې په قبر لویده د قبر توی شوی ډبرې یې بیرته اوډلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوره هوا تیاره شوی وه بودۍ ورو د پلو غوټه پرانیستله او د هغه څخه یې یو لپه خاوره د قبر شاوخوا وشیندله

دا ده د وطن خاوره دی !

دا ده د وطن... !

زویه تا به تل ویل :زه خپل وطن ته ځم خپل کور ته ځم...

او که دلته مړ شوم نو د وطن خاوره را باندی وښندۍ چې بیرته ژوندی شم

د بوډۍ له سترګو څو څاڅکی اوښکې پرله پسې په قبرتوی شوی او داسې ورته ایسیده چې د خاورو وږمه په ټوله هدیره کې په خپرېدو ده

قبرونه به ښورېدو شول د یوه یوه نه ږغ په را پورته کېدو شو:

ادې !

مادر !

آپه !

دا ږغونه وار په وار ډیرېدل او په ټوله هدیره کي پیچل کېدله او ازانګی یې کولې، دوړه او توپان و رسره پیل شو:

ادې ادې ادې.....

مادر مادر مادر ....

آپه آپه آپه.....

داسې ښکاریده چې قبرونه یو د بل پسې چوی او مړي یو د بل پسې را ژوندی کیږی؟ !

بودۍ په توره تیاره هدیره کي د دوړو ، زلزلې او توپان په منځ کي کړپه ملا او لوڅ سر په داسې حال کي چې سترګې یې پوټی کړی وې او کوشنی اومید یې پر سینه ټینګ نیولی وو هکه پکه او حیرانه ولاړه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کور هدیره

زړه ګاډی چې د آس غوږونه یې نور د راکښونو ږغونه ته بې تفاوته شوی وه به سکنی مابنام د ښار خوا ته تله. د درنو وسلو ډزی کېدې.
هغه په عمرپوخ سړی چې ګادۍ کې سپور وو څه پریښانه ښکارېده.
ښار کې څه نه لېده کېده ، یوازې د سړک په یوه ګوټ او بل ګرځنی کې د ریګو د ګونیو له منځ نه د ټوپکو میلې مالومېدی. د پسرلی دوېمه شپه وه، د څلورو ورځو راهیسې په ښار کې د ورځی له خوا د د رنو وسلو زرونه ډزي کېدې د ورځی به خلک په کورونو کې وه او د شپې چې به ډزي څه لږ شوی نو د ارلیکینو تتې ړنا ته به د ورځې مړي ښخول.
دوې شپې مخ کې کله چې لسو - دولسو تنو په هدیره کې د خپل دوست ټوټه شوی بدن سره وروستی خدا ی په امانی کوله او په هغه یې خاورې اړولې د یو بل راکټ په لوېدو سره اته نور هم د هغه سره یو ځای شول.
...ښاپېرۍ د تناره ځنګ ته ناسته او ډوډۍ یې پخول وړ ماشوم یې چې پسرلی نومېد د پلار په غیږ کې پروت و ښاپېرۍ خپل میړه جمدر ته ږغ کړل:
اوسړیه !
هلک هلته پتاوی ته پر نغاړکۍ پرېباسه او څه خس راوړه !
ښه !
او یو غړپ شواو دا غړپ لکه تالنده په غرونو کې سره وپېچیدی او بیا یو شېبه چوپه چوپتیا خپره شوه.
له ښاپېرۍ نه میړه او زوی دواړه په دوړو او لوخړو کې فنا شول.
ښاپېرۍ یو اند کیچه وه او غوږونه یې ډپ وو چې په خود شوه سترګې یې ومو ښلې.
یوه کریږه یې تر غوږو شوه همدا سې یې له ځایه ټوپ کړل او د (آ) خاورې مې پر سر شوی ویلو سره یې پسرلی له دوړو ځخه را پورته کړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښوم شین وو او ږغ یې په کوګل کې ایسار شوی وو یوازې کغ کغ یې له خولې خاته او ښایسته تورې خماري ماشومانه سترګې یې مرغۍ مرغۍ کېدې غو ښتل یې د مور نه خدای په امانی واخلي او هغې ته یې کتل چې څېره یې ذهن کې وسپاری...
ښاپېرۍ جمدر ته پام شو چې په خاورو کي پروت دی او د دې په لور ګوری.
ښاپېرۍ ور منډه کړه خو هغه ږغ ږغ خپلې ښاپېرۍ ته کتل...
یو وار به یو ته بیا به یې بل ته کتل یو وار به یې یو په غېږ کې نیوی بیا بل او به ننواتي شانته ږغ یې په زاریو زاریو ویل:
سړیه ! یو څه خو ووایه !
ګوره ! پسرلی نه ژاړی
خو جمدر یوازې ورته کتل.
ښاپېرۍ خپلو وښتانو ته ورحمله کړه، په سر یې خاورې باد کړې، پسرلی یې له مځکې پورته کړ، هغه یې پر سینه پورې ټینګ ونیوه او د هغه په خاورولړلي مخ او لاسونه یې ښکلول. تی ته یې واچوی. خو د هغه د خولې نه یوه د وینو نرۍ لیکه ګریوانه ته راتوی شوه. هغه غوښتل ویده شی د پلار سره یو ځای ځکه هغه نور یوازې د پلار للو للو اورېده.
د ښاپېرۍ لاسونه او کالی به وینو سره وه.
پسرلی یې د پلار څنګ ته پرېست. غوږ یې ونیوی د ګاونډیانو د کور نه ژړا او ساندی اورېدې کېدې.
ښاپېرۍ له ځانه سره وویل:
په خوارانو لکه چې څه ماتم دی ؟ !
غوښتل یې ورشی د هغوی په ماتم کې ونډه واخلي خو... د ددې کره هم ښځې تلې او راتلې ښاپېرۍ په خاورو کې ناسته وه او په زړه کې یې ساندی ویلې ځکه ږغ یې ټپ ولاړ وو، ستونی یې وچ او شونډان یې سره نښتی وه.
ماښام څلور - پنځه تنه د یوم او کولنګ سره د ښاپېرۍ کره راغلل ښځو ښاپېرۍ په زوره کوټې ته بوتله، هغې د خلکو پوسنیدل او بونګېدل اوریدل چې یې یو بل ته ویل:
همدغلته هدیره ورته جوړه کۍ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو ! هدیره لیری ده ژرکوی چې بیا ډزی پیل نه شی !
- ژر کوی هلکو !
ښاپېرۍ له ځانه سره وویل:
دا خلک ولي دومره وارختا دی !
بیایې غوږ ونیوی
- دا ځای پوست دی؟
بیا د یوم او کولنګ ټک او ټوک...
هغې له ځانه سره وویل:
شاباش ښه د زړه له اخلاصه کار کوی
بیا یې غوږ ونیوه
الله اکبر الله اکبر.... امین امین خدای دی وبښی
هغې له ځانه سره وویل:
لکه چې څوک مړ شوی دی !
نه ، نه، نه، دی مړ. که څوک مړ وای نو ولی څوک نه ژاړی...
کرار کرار د یوم او کولنګ ټک او ټوک د ګاونډیانو کورونه ته ولاړ
دا خوشاله شوه چې کولای شی بهر ووځی نو په منډه یې ځان د کور منځ ته ورساوه.
د کور غولۍ بل ډول ورته ښکارېده هلته د نویو قبرونو سره چو په کینا ستله
نا څاپه یې غوږونه نبغ شول او یې ویل:
لکه چې پسرلی ژاړی؟
د ځانګو خواته چې له خاورو ډکه وه منډه کړه او د للو للو په ویلو یې د ځانګو ځنګول پیل کړل. خوژر یې پام شو چې ځانګو نه ښوری، هغه له خاورو ډکه ده.
نو په یوه هېبت سره یې د کوټې خواته منډه کړه. هغه یې هلته هم ونه موند بهر په بېړه راووتله او د انګړ خواته یې منډه کړه او د یوه قبر خوا ته کېناستله. د قبر پستې خاورې یې په منګولو شندلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کوم شی په لټه کې وه ، ښځو هغه بېرته په کښولو کښولو کوټې ته ننیستله. ټوله شپه یې په دې سوچ چې خاوند او زوی یې چیری ولاړل؟
څه وخت راځی؟
وېښه تیره کړه.
سهار د لمانځه وخت یې په یو ډول د ګاونډی ښځو څخه ځان خلاص کړ او د وره خوا ته یې منډه کړه.
دا سې ورته ابسیده چې د کوم شی دږغ یې اورېدلی وی شا ته یې وکتل او بېرته یې سر را وګرځاوه او د قبرونو پښو ته نږدی کېناستله
لکه چې چا په چپېړه وهلې وی ورو ورو یې سلګۍ وهلې
ښځو ډیری هڅې وکړې چې هغه کوټې ته بوځی ځکه بیا د توغوندیو باران پیل کېده خو دا وار یې زور په ونه رسېده.
هغه نوره نه ویریده ، هلته خوشاله وه سر یې په زنګانه ایښی او وچې وچې سلګۍ یې واهلې
شپه ناوخته وه دا هلته ویده شوی وه
....د ګاډۍ قرچهار شو د زړې ګاډۍ نه یو پوخ سړی راکوز شو او د ښاپېرۍ کورته ننوت.
یوه زړه ښځه یې مخی ته ورغله او څه یې ورو غوږ کې ورته وویل او د سکوت په اشاره یې وپوهاوه.
پوخ سړی خپله لور د قبرونو پښو ته ویده ولېده چې خوشاله ښکارېده او له ځان سره یې خندله په خوب کې یې لیدل چې پسرلی ورته خاندی او خالپوړی کوی.
پلار یې د هغې په لېدو ونه شوکولای ځان ټینګ کړي نو د لونګۍ ټوله شمله یې خولې ته تمبه کړه چې ښاپېرۍ له خوبه ویښه نه شی او تودې اوښکې یې په ګریوانه را توی شوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غاو

نواب په مات او نهېلی زړه بې پروا سترې ستومانه مخ پر غره تی، غوښتل یې لېری لاړ شی ښه لېری چې یو ازی دی وی او بس
له لوړی او تندې یې سترګې کښته تلی وې. بدن یې سوړ او ښه یې تکه ژیړه شوی وه. د چوټو وندې یې خلاصی ،لوځ او ببر سر ، خیری ګریوان، په وینو ککړ مات تندی، وچو شونډو او چاودو پرې پرې شوو پښو چې د اوږده او ستومانه ونکی مزله له امله یې پوټکی اچولی وه. مخ په وړاندی ته د ځان سره یې هم دا ویل:
هر شی پای ته ورسېد !
له درد او سوز نه یې سترګې پوټې کړی یو سوړ اسویلی یې ویستله او د باڼو په پورته کولو یې د نهیلۍ تړمی تړمی اوښکې له سترګو په ګریوانه توی شوی
دنیا ورته تیاره ښکارېده او لمر یې په تورو وریځو پوټ لېده. په سوچونو کې ډوب وو(...
زاړه چکله موټر کې د کلی خواته روان وو. سترګې یې پوټې پوټې کېدې، روپۍ او جمال یې سترګو ته نڅاه کوله ، د هغو آغا آغا ویل یې غوږونه تخنول.
درست یو کال مخکې کمونیستی عسکرو کلی محاصره کړ ، دی یې د جلب او احضار په نامه جنګ ته بوته د قانون له مخی د ده پلار شیخ فانی وو او دی د عسکری نه معاف وو خو په چا دی منل، یو کال کېدی د هغوی نه جلا شوی وو. ایله اوس په دې وتوانېدی چې وتښتی خپل ازاد شوی کلی ته خپلې میرمنې ته ، اولادو ته ،سپین ږیری پلار او بوډۍ مور ته بیرته راشی او د وی سر پرستی وکړی....
کور ته هوسېدی، خوشاله وو چې خپل کاله ته ځی ، خپلې مځکې ته ځی خپل اولادو ته ځی.
د بس سپرلېو یو د بل سره په خبرو اترو بوخت وه د کلی او باندې خبرې د تجارت خبرې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو نواب په خپله خوبونو کې ډوب وو. یو وچ غوندی سړی چې نری، دوه تاره ږیره یې درلوده او ړنډ درواغ یې ویل لګیا وو د کوم چا ویاړنې یې کولې چې د بس پر سپرلیو چندان ښه نه لګېدې.
بس همداسې کږلېچونه او پېچومی ، غرونه او شېلې ، دښتې او ځنګلونه یو د بل پسې شا ته پرېښودل او پر مخ روان وو.
...نابېره څو وسله والو چې تور مړاونه یې وهلي وه د بس مخې ته راښکاره شول. به بس کې د خدای دی فضل کوی او کلیمې ویلو ږغونه پورته شول. یو وسله وال چې تور مول یې وهلی وو او یوازې یې دوې په رنځو تورې سترګې ښکارېدې ، بس ته راوخوت او په آمرانه لهجه یې وویل:
ټول نارینه دی کوز شی !
د سپرلیو ناړې په خوله کې وچې شوی او وېښتان یې یې په بدن نیغ ودرېدل او ببله کومې خبرې له بس نه کوز شول
یو سپرلی په عاجزی وپوښتل:
- سیا سرې مو څنګه کېږي؟
- هله ځی هغوی دی دلته پاته شی.
- او سپین ږیرې؟
- هله ټوله ټوله.
د کوم یوه د آخ چغه او د لوېدو ږغ د سپرلیو پښې لا ور چابکې کړې...
- هله په منډه منډه غره ته پورته شی !
سپرلیو مخ په غره ځغاستل، نه پوهېدل چې څه به کیږی؟
په خبرو بندیز لګول شوی وو بیا هم ځینو به چې وخت وموند نو یو بل سره به بونګېده.
بیا د یو ډز په کېدو سره ټوله ودرېدله او شا ته یې وکتله یو زوړ بوډا چې په لارې سم نه شوای تلای څه دې ته چې پر غره پورته او منډې وکړی پر ځمکه ولوېدی او هڅه یې کوله مخ قبلې ته وګرځوي د بوډا په لېدو ځینو چوټې او بوټونه ویستله او په لوڅو پښو د غره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ختلو شوله، ځينو د جيبو نه څه ايستل په ګوتو کي يې له مروړلو وروسته کندو ته غورځوله ،چا چا لا خپل ساعتونه په ګنډو وهله.
- ودريږی !
ږغ تر غوز شو.
د ټولو پښې سوستې شوې او ودريدل مخ يې د ږغ خواته واړوئ يوه وسله وال کيڼې خوا ته اشاره کوله
ټوله ببله کومي پوښتنې کيڼې خواته په ګرځيدو شوله لمر په ډوبېدو وو د نواب سترګو ته اوس هم د روپۍ او جمال دوری ايسته کېدل
نواب د ځان سره وويل:
اوس به غتې شوی وي
د هغو د بابا ويلو په يادولو به يې خوله چينګه شوه په هم دې چورتونو کي وو چي د جنګي الوتوکو بوغ شو او غورپ...
نواب چي سترګې پرانيستلې سره غرمه وه تپوسانو يې پر سر د بخوا هاخوا ګرځېدله او راګرحيدله
په سختی سره له ځايه جګ شو پښې يې په تيږو او اغزو پرې پرې وې د سړک خوا ته رهی شو په لاره کې يې د بس په وينو لړل شوی يو - دوه ټوټې ولېدې په پښو يې د روپۍ او جمال د لېدو په تکل د کلی تړه واخېستله ، سترګې يې له ستړيا مرغې مرغې کېدلې او د يو ارام بستر په تمه روان وو
له ډيرو کړلېچونو او پيچومو وروستهايله د کلی بو کلی بامونه او چپرې او پرچالونه د يو بل پسې را ښکاره شول.
داسې ايسيده چي دا د اسکېرلي او ربړېدلی نواب د مزله پای دی ، زړه يې په ټنګ کوګل کې په ترپکو شو ، د زړه درزا يې خپله اورېده. ستړيا او لوږه يې ورکه شوه ، نور د لمر وړانګو پر لوړو غرو خپل زرين شال غوړولی وو. د غواوو او مېږو رمباړو او امبا امبا د مرغانو چاڼ چوڼ اورېده کېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نواب تلوسه وه چې ژر کاله ته ځان ورسوي او هلته د یوه کال کړاونه د مزله ستړیاوي او ربړونه د خپل ژوند ملګرې لښتې په تاوده غیږ کې هیر کړي. په همدې چورتونو کې د کور مخې ته را ورسید.
یو ان ودرېد . د مزله ترخې دوړې یې له سر او کالو وځنډلې.
جورت یې نه شواي کولای په یو وار کور ته ننوځي سترګې یې له خوشالۍ د زړا ډکې وې ځان یې ټینګ کړ ، سل زړونه یې یو کړل‌ه او په کاله ننوت.
خو هلته څوک نه ښکاربده په یو کوټه کې یې پلار پر مسٌله ناست او وظیفه یې کوله. د نواب په سلام سره یې لږ جټکه وخوړله، خو بېرته په ځای کېناست. نواب د پلار پر لاسو پریوت پلار یې پر مخ سترګې لاس تیر کړ داسې ایسبده چې په سترګو څه نه وینی، نواب یې غیږ کې ونیوه او ښه ګړۍ یې به ژړا د پلار سره د زړه خواله وکړه.
پلار یې خوشاله وو چې د سترګو روښنایي یې بیرته موندلې وه ، بوډۍ مور یې لښته او ماشومان یې نه ښکاربده ، د پلار نه یې په شرم سره وپوښتل:
-آبا ادې او زما کډه چیرې دي؟
پلار یې په داسې حال کې چې سترګې یې کښته اچولی وی وویل:
- ادې دې د خسو ټولولو لپاره وتلې ده چې د کور تنور پر تود کړي.
بوډۍ مور یې لا خبره نه وه چې ورک زوی یې راغلې دی.
پلار یې نور غلی شو د نواب د زړه درزا وار په وار وچتېده پلار یې لکه کوم شی چې په یاد شوی وی پر خپلو غوږونو لاس ونیوی.
د ژړا نارې سورې یې غوږونو کې انګازې کولې:
نه پلاره ! دا کار مه کوه ! ما مړه که ! ما ... !
د پلار له سترګو نه یې اوښکې توې شوې، نواب د پلار پر لاسونو پروت وو او هغه یې په نارو لانده کړی وه په سترګو او خوله یې مښل او زاری یې کولې
-آبا زما کډه !؟
پلار یې د زړه غوټې، خبرو ته نه پریښودې ښه ګړی چوپ وو او بیا یې په ګونګۍ ژبه وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زویه !ته چي جلب او احضار بوتلې ، څو ورځي وروسته قوا وتښتېده او نوی خلک کلی ته راغلل د هغو کازی(قاضی) د کلی خلک را وغوښتل او دا اوکم (حکم) يې وکړ چي ټوله هغه مړوښې ښځې چي میړونه يې د کمونیستانو سره کار کوی که تر شلو ورځو پوری د کلی خلکو ته په نکاح نه شی بیا يې واک زموږ دی.

نواب د زړه درزا د لیری نه اورېده کېده نو په تلوار يې وپوښتل:

-نو بیا !

پلار يې به داسې حال کي چي څو ځاځکي

د نهیلۍ او بې وسۍ اوښکې په ګریوانه توی شوی او ويې ویل:

-نو څه !

-نو هغه...

پلار يې يو ان چوپ شو يو ان وروسته يې په چغو چغو وویل:

نو هغه کومندان ځان ته نیکا....

د نواب په سترګو توره تیاره شوه سر يې پر له وګرځېده د پښو شومه يې وخته په دیوال يې تکیه وکړه خو وښوید او ولوید ، يو ان همداسې بې سده وو.

راپورته شو لونګۍ يې له مځکې وویښتله او سر يې د دیوال سره دومره ووهه چي وینو يې تر لمنې پوری ورنګاوه ښایسته ګړۍ يې په کوټه کي وچورلېد او وبونګېد. ځان يې تر ټولو نیستمن او اسکیرلۍ وګاڼه و ونښد ، سترګې يې ولوېدې ،مړ شو خو لوګی ترې پورته کېده او ځان سره يې لکه سوداییي لګیا وو او بونګېده

دا ولی داسی وشوه؟

پوښتنې يې په مغزو کې ګرځېدې راګرځېدې ؟؟؟

له ځان سره يې وویل:

کاشکی له عسکری څخه د تښتید و په وخت په مین ختلۍ وای !

یا د پهره دارانو په ډزو لګېدلی وای !

یا هم د غره په بمبارد کي لکه نورو شهید شوی وای !

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټه ورته تنګه ښکارېده ، سا یې کوګل کي بنده بنده کېده د کوره ووت او د غره خواته رهی شو
مور یې چي کورته راغله خبره شوه چي د سترګو تور ورک زوی یې راغلی دی نو د ښخوا هاخوا یې لکه لېونۍ په منډه وه.
نواب د غره سرته ورسید . او د غره په څوکه ودرید پورته یې وکتل خو زړه یې تسل نه شو د ښخوا هاخوا یې وکتل لکه کوم شی چي یې ورک کړی وی د یوې لوی ډبرې په لیدو څه ډاډه شو او هغه یې په کړاو د غره څوکې خواته کش کړه او پر ودرید ، پورته یې وکتل بیا یې هم زړه تسل نه شو.یوه بله ډبره یې د غټې ډبرې پر سر کیښودله او پر ودرید ،او یر هغه یې ځان پورته او په ګوتو ودرید او د نهیلۍ او ناومیندۍ نه به ډکو سترګو یې پاس وکتل ، اسمان به تورو او خړو وریځو کي پوټ وو . نو په هر څه توان چي یې درلود چغه یې وکړه:
آ ه خدایه !
آ خدایه...
دا چغې لیرو غرونو له هغه نه نورو لیری غرو ته د هغه نه نورو غرو ته ولاړې
چو په چوپتیا شوه یو ان وروسته غرونو هم وروسره نارې کړې
آ خدایه...
آ خدایه آ خدایه آ خدایه...
خو وریځې وغوړمبیدې مځکه او غر یې روښانه کړ او بیا یې زار زار وژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مزور

اوس هم ځینې وخت د غره کلی خلک د تګ او راتګ په وخت کې د سړک په خوا سماوار کې د دمی جوړولو لپاره کښیني چې نږدی ورته ځینې کلیوالي پخسه يې کورونه ودان دی. هر مازیګر د همدې سماوار نه کلیوالی سندری اوریدل کیږی د سماوار مخی ته د کبابی انګیټهی ایښی چې د ورځی له خوا دود ترې پورته کیږی. د سماوار له تخته د تیر شوی سړک کوز سر ښه ښکاری.

د دې ځای په لیدو ما ته یوه پخوانی کیسه را په یاد یږی ، هغه د لسو - دولسو کالو مخکې کیسه، ښه می په یاد دی چې له ډیری مودې وروسته خپل کلی ته راغلی وم او د دغه سماوار د تخت له پاسه ناست وم چې په سړک کې یوه ګڼه ګونه شوه او زموږ خوا ته کرار کرار رانږدی کېده د دې ګڼه ګونې مخی ته یو لېونی په داسې حال کې چې په منډو وو د ښخوا ته راتی او په بې وزلی یې ویل:

ما ولی ولی؟

د دې خبرو به ترخ کې به یې یوه یوه ښکنځله هم کوله خو هیڅ ګټه یې نه لرله.

تر شا یوه ډله هلکان وریسې وه، په ډبرو ، لوټو او بل هر هغه شی چې په لاس ورتلل وار به یې پر کاوه. د لېونی د چغو او ځغاستې څخه یې خوند اخېست او ځوربدل یې دوی ته یوه لوبه وه.

په هغه خوار می زړه وسو نو له ځایه پورته شوم هلکانو ته مي وویل:

او لوچګانو ! بې ادبو ! دا بې وزلی ولی ولی؟ لېونی هم په عاجزي د سر په اشاره زما خبرې تاییدولې. زما د دې پلوي سره هلکان څه پر شا شول ، لېونی یې پرېښود. لېونی ما ته را نژدی شو هغه ته ښه ځیر شوم. یو ټیټ قد چیچکی تورتیلې سړی وچې په یوه سترګه کې یې ګل وو ، سپینه توره (ماش و برنج) ببره ږیره یې چې سپین ډیر په کې مالومېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوړې چونې یې درلودې ، غاړه یې شلېدلې ، زړې جامې یې وی او د تخرګ لاندې یې یوه غوټه ښکارېده او لوڅې پښې وو ، د تګ په وخت کې یې سترګې چوغې نیولې وې او یو نیم سترګک به یې واهه چې په لېدو به یې هرومرو چا ته خندا ورتله.
زما زړه پرې وسو تر لاس مې ونیوې او د سماوار تخت ته مې را پورته کړ او کبابی ته مې په اشاره د کباب او چاینکی سپارښتنه وکړه د ځان سره مې سوچ وکړ چې راشه نن دا خوار په ګېډه موړ کړه، نو پرله پسې مې د کباب او چاینکی فرمایښت ورکاوه لېونی په اریانی سره کله ما ته او کله شاوخوا ته کتل او کله به یې په شکمنو سره اسمان ته کتله او هم یې تر سترګو لاندی کبابی او د هغه شاګرد ته کتل باور یې نه راته ځکه دی تل په تشه ګېډه له دی ځایه تیر شوی و ، خو چا ورته د یو غړوپ چایو ست کدری هم نه وو ورته کړی.
په ډیره بېړه او وارختایي یې ګوله تر خولې رسوله او ژوندی ژوندی به یې تیروله لا یې څو نمړۍ نه وې کړی چې سولګۍ وهل یې پیل کړه د تخت د څنګ آبدان نه می یوه دولچه اوبه ورته راواخېستې.
لېوني د ځان سره د خوړولو په لوبه اخته وو ورومې ترې وپوښتل:
بابا ولی دې و رځی ته رسیدلی یې ؟
ځواب یې را نه کړ ښایي د خولې چړپې په سبب یې زما خبرې نه یې اوریدلې.
خپله لمن یې را پورته کړه د شونډو دواړی خواوې یې د لمنې په څوکې پاکې کړې، په شمیر یې درې خوراکه کباب او دوه چاینکې نوش جان کړه.
دا وخت ما ته دا سودا را ولوېده «نه چې څه په و شی»؟ !
لېونی په داسې حال کې چې اخیری نمړۍ یې تیروله وویل:
دا پنځه کاله مې غوښه نه ده خوړلې !
ددې خبرې په اورېدو جوړ سړی راته ښکاره شو. بیا یې را ته وویل:
رښتیا غواړې زما د ژوند کیسه واورې؟
ما وویل:
- هو !

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی سترګې چوغې کړې او د یوې لیرې ټکي ته یې ونیولې داسې ښکارېده چې د یوې پخوانۍ خاطرې د یادولو لپاره سوچ کوی.
او نابېره یې داسې پیل کړه:
(... زه له ورکتوبه بد بخته وم. بدرنګه وم. پلار می د ښایسته ګل نوم را باندې کیښود او ددې نوم سره له هم هغه ماشومتوبه د خلکو ، همزولو او کلیوالو پسخندی شوم. له ځایه جګ شو یو لاس یې غوږ ته ونیو او بل لاس یې موږ ته او نارې یې کړل:
یه قربان روی ته دیده بودم ، موی ته دیده بودم.
او ا وږې یې ورسره پورته کښته کولې.
په سماوار کې ناست خلک د ده د نڅاه په لیدو شول ، لېونی په نڅاه نڅاه کې لوړ وکتل تندې یې ګونځې کړ او کیناست.
خپل مخ ته یې اشاره وکړه او په شکایت یې وویل. ګوره دا خو ما نه دی جوړ کړی؟ سر یې کښته واچوه او لاس یې پورته ونیوه
لېونی خپله پزه به غوږه لمن پاکه کړه او د لږ ځنډ و روسته بیا یې لاس اسمان ته ونیوی او ویې ویل:
زما پلار یې را مړ کړ، مور یې را مړه کړه. چوپ شو بیا یې اسمان ته په خوابتیا وکتل.
له کلي نه و ښار ته ولاړم او هلته په یوه موسسه کې پیاده شوم ، له غروره نه یې په بریتو لاس تیر کړ.
لېونی کیسه ډیره سره را لنډه وله د تلو تلوار یې وو خو ما به ښه ښه ویلو دی هڅوی چې کیسه را ته پوره کړی.
لېونی څه شیبه غلی شو ، یو سوړ اسویلی یې ویسته نظر یې د اسمان په ژورو کې ډوب کړ او ویې ویل:
«د منی به سړو ورځو او شپو کې یوه ورځ عجبه ورځ وه واوره وه ، یخ و. باد و ، توپان و. ساړه مې کیده د سیلیو د مخنیوی په خاطر مې د کوټې کړکۍ او ماتې ښیښې په ورځپاڼو بندولې»
بیا له ځایه ولاړ شو او کټ کټ په خندا شو او نارې یې کړل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

به قربان رویش دیده بودم مویش دیده بودم.
او په نڅاه شو ما له لاسه ونیوه هغه چوپ شو او کیناست. زما غوږ ته یې خوله را نږدې
کړه او ورو یې را ته وویل:
« کوتې ته ځوک رانه نوتله،
د لاس به ټپولو یې ور پرانیست»
زما له غوږه نه یې خوله لیرې کړه، او زما څخه یې په تونده لهجه وپوښتل:
- یوه شوې ځوک وه؟
ما ویل:
-نه !
- زه پوهیږم چې نه پوهیږې ته څه دا ټوله دنیا دې نه پوهیږې !
که یوه هم وې نه یې وایې، قست یې را کیږې !
ږغ یې لږ پورته کړ او ویې ویل:
« یوه ښایسته انجلۍ وه انجلۍ نه وه د ځوارلسمې سپوږمۍ وه»
په آسمان کې یې پښځه – شپږ دقیقې د سپوږمۍ پسې وکتله سر یې د نارضایتی په توګه
وښوراوه ، په شونډو یې یوه ترخه موسکا خپره شوه.
زما غوږ ته یې بیا خوله را نږدې کړه او د راز په ټوګه یې وویل:
« هغې ویل:
ځوک شته آ ! ځوک شته؟»
خوله یې زما له غوږه نه لیرې کړه او په لوړ ږغ یې وویل:
« ما ورته وویل:
ځوک دې په کار دې؟»
بیا یې زما په غوږ کې ورو وویل:
« هغې ویل:
خیر غوارمه. ړنده یمه !»
بیا یې په عادي ټوګه زیاته کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

«پوه شوم په سترګو نه وینې و رپا څېدم د لاسه می ونیوله ، او یوې خوا ته مې کښینوله»
او اړ یې ورو کړ لړ رانږدی شو او زیاته یې کړه:
د هغې په څېره کې د غمنو او ترخه ژوند نښې لیدل کېدې هغې په عاجزی په داسې رږغ چې نورې پوهې خبری هم په کښې نغښتی وې ویل:
« ړنده یمه خیر غواړمه !
لېونی بیا د رږغ تون ته تغیر ورکړ او ویې ویل:
دا مې په ژوند کې لومړی څوک وو چې زما ټولو پوښتنو او خبرو ته یې له زړه نه غوږ نیولی وو او خبرې مې ورته د درنښته نه ډکې وې اودا زما لکه یو انسان یو ارمان و !
چې خبرې همدې ځای ته ورسیدی، لېونی د چایو په لیدو لکه ماشوم خوښ شو. شاوخوا یې تر سترګو تیره کړه ، زه یې هم په څېر څېر تر سترګو تیر کړم. ترې وډار شوم.
بیا چورت کې ولاړ مځکې ته یې وکتل او ژر ژر یې سترګې ولغړولې لکه چې د خپلو خاطراتو شلیدلي مزی یې بیرته سره نښلولې او ویې ویل:
هو !د هغې به خبرو کې د غمو او ترخه ژوند نښې لېدې نو زړه کې ډیری پوښتنې ګرځېدې»
لېونی یو وار بیا چوپ شو.
زه د لېونی کیسې ته ټول غوږ غوږ وم او هغه په دې ډېر خوشالېده چې ما په غور غوږ ورته نیولی وو.
هغه د پخوانې کیسې په یادولو نور هم هیجانی کېده او لاسو او ورو په خوځولو یې هڅه کوله ټولې پېښې تمثل کړی په داسې حال کې چې د غره څوکې ته چې له لیری مالومېده یو وار بیا ځېر شو . ورویې زما غوږ کې وویل:
په هغه سبا انجلۍ بیا راغله او بل سبا بیا او بیا...
لېونی په خوشالۍ زیاته کړه:
«ما د ځان سره سوچ وکړ چې څه کیږی چې یو بې وږلۍ د بل بې وزلي موټ شی، ګوندې د بو بل په تودوخه تاوده شو.
نو ورو مې په داسې چې ړنده انجلۍ ونه ځوریږی ترې وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

واده دی کړی ؟
هغې کټ کټ وخندل په ځواب یې پوه شوم
لېونی بیا زما نه وپوښتل:ته پوه شوی ؟
ما د واره وویل:
-هو ،
لېونی په داسې حال کې چې د هغې غونډۍ خواته یو ځل بیا وکتل چې هره ورځ به هغې خوا ته تې.
یو اوږد اسویلی یې وکیښ لکه چې د زړه د غمونو بنۍ یې تشه وله. او په خندا یې زیاته کړه:
-او موږ واده سره وکړ.
له ځایه جګ شو یو لاس یې په غوږ او بل لاس یې زموږ خوا ته ونیوه:
یه قریان، رویش دیده بودم. مویش دیده بودم. او په نڅاه شو
بیا کیناست څه شیبه چوپ شو او په داسې حال کې چې په لاس یې اسمان ته اشاره کوله د ستونې نه یې اواز نه پورته کیده په ژړا نده دږغ یې وویل:
افسوس !
لېونی یو اند بیا چوب وو په خپله ګنه دېره کې یې منګولې ننیستلې وې هغه یې ګروله او اوښکې یې پر مخ راتوی شوی غوښتل یې څه ووایي خو د ستونې غوټې یې نه پرېښودی لاس یې آسمان ته ونیوه په ډیر مشکل یې زه پو کړم چې هغه هم ژر مړه شوه او پر هغه غونډۍ یې خاورو ته سپارلې ده.
لېونی سترګې د اسمان په ژورو کې بیا ښخې کړی ، سترګې یې برګې شوی ، غوز یې ونیوی سر یې وښوراوه او بیا یې غوږ ونیوه او په یوه ټوپ له تختنه کوز شو او ببله څه ویلو یې د غونډۍ په لور وډانګل د هلکانو خواته ورغی لکه چې ببله د هغو د ویشتلو تګ خوند نه ورکاوه . هلکانو چې تیاری لوټې او ډبرې په لاسو کې پوټی نیولی وې ورپسې منډی کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی د سړک په منځ کې ودرید یو وار یې بیا اسمان ته به مروره ټوګه وکتله ځان ته یې اشاره وکړه ،زمونږ خواته یې په خوشالۍ وکتله او په ځغاسته شو.

ږغ یې تر اوسه زما په غوږونو کې انګازې کوی

چې ګوته به یې زنې ته ونیوله او ورو به یې په اریانونکې لهجه ویل:

آ ، ما ولی ولې؟

سبا بیا هلکان د هغه انتظار کاوه لوټې او ډبرې یې تیاری به جیبو کې ورته ساتلی وې خو هغه بیا رانغی هلکان خپه وه چې ولی لېونی بیا را نه غلی او څه په وشول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم

یوه ناوې په لوخ سر او لوڅو پښو په سره جوړه کي په چیغو چیغو د ګڼه ګوڼي خوا ته په ځغا ستهوه د هغې په لیدو خلک ورو وروسره لیری شول او هغې ته یې لاره خوشی کړه ، هلته دوه ولاړ توپکوال د هغې په لیدو د ګڼه ګوڼي نه ووتل پر میدان یو مړی پروت او یو په وینو لړلی سړی ولاړ وو.

سهار د لمانځه وخت د بړستني لاندي ټوخی شو او له ټوخي سره سم یو سپین ږیری له بړستني لاس وغځوی او له واسکټ له جیبه یې د نسوارو ډبلی راوکېښ او د تل په شان یې یوه خوله نسوار خولې ته واچوله او بیا لکه مار له بړستني وغزید د کړکۍ نه یې پرده پورته کړه ، او په غوم غوم یې له ځانه سره څه وویل.او بیا یې سر پر زنګونو کېښود ، چرت کې لا نه وو تلی چي په زړه کي یې څه وګرځېدل ، د کړکۍ نه یې بیا بهر وکتل او له ځانه سره یې وویل:

آ، رښتیا ! چي وریځ ده.

او له دې خبري سره سمدلاسه له ځایه جګ شو او د خپلي وړې شانته کوټې ور یې پرانیست او ووت. له اودس تازه کولو وروسته یې په بېړه په پټو مخ او لاسونه وچ کړل، خپله لونګۍ او واسکټ یې واخېست او په وتووتو کي یې د بلی کوټې مخي ته ودرید ورو یې ږغ کړل:

لوری نازي ! پاخېږه د لمانځه وخت دی، وریځ ده چي لمونځ درنه قضا نه شي (دا ټوله خبرې یې په یوه سا وکړې). د انګر ور یې چي د زګیروي په شان ږغ یې درلود پرانېست او له کوره ووت.

له لمانځه وروسته د ده د رسېدو سره جوخت آسمان هم وغورمبېد او د باران شرپ شو تا به ویل نه چي اسمان سوری شو د هري بریښنا سره به د ده د تندی ګونځي چي د پراخ غم علامې په کي له ورایه ښکاربدې ، لبدل کېدې. خلکو د تندی د ګونځو شمېر د خویندو د شمېر ښکارندوي بلله خو نسیم اکا هېڅ یوه خور هم نه لرله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نسیم اکا د سپیني ږیري، ګونځې ګونځې تندی او مخ په لېدو د اسې ښکارېده چي د ټول عالم غمونه او کړاونه د ده پر سر دي او ددی یې ګالي.
نسیم اکا ته نن بیا لکه هره ورځ هم هغه د لس کاله مخته پېښه ور په یاد شوه چي په همدا سې یوه ورځ جبار خان د دوی کره مرکه ورلېږلې وه چي نازي چي په کلي کي تر ټولو ښکلې ا نجلۍ وه خپل زوی جلندر ته کوژده کړي، خو نسیم اکا دا خبره ونه منله او مرکې ته یې ځواب ورکړ نسیم اکا په زړه سپین او پاک زړی سړی وو پته په کې نه وه نو په ډاګه یې مرکې ته وویلي وه: جلندر یو ناکاره او برند هلک دی ټوله ورځ لنډه غر په دې او هغه کوڅه کي ګرځي راګرځي نه یې کار شته نه روزګار او بل دا چي زما د لور دا سې چغر سترګی ځوان نه خوښېږی.(نسیم اکا دا ټولی خبرې په یوه سا او پوټو سترګو کړې وې)
جبار خان د مرکې و مخې ته څه و نه ویل او چي بهر راووت نو په خپل ګلېټی ټوپک یې څو ډزی وکړې.
کلیوال د نوي خبر اوربدو ته منتظر وه ځکه په کلي کي خو ډزي یوازې د سنتي، کوژدې او د هلک د زېږېدو په وخت کېدې نو کوشنیان او لویان به راوته او دا خبر به یې په نورو ته د زیري په ټوګه کاوه. د ننني ډزو وروسته په کلي کي دا خبره لکه وږمه خپره شوه چي نسیم اکا خپله لور جبار خان ته وښله.
د نسیم اکا سوچونه چي دې ځای ته راورسیدل، نازي د یوې انګیټی سره کوټې ته راننوتله ،د نسیم اکا د چرتونو لړی سره وشلېده انګیټی ته یې لږ ځان ور نږدې کړ، نازي چای ور وا چولې ، نسیم اکا په چوپتیا سره څه چای وڅښلې او بیا یې ورونازی ته وویل:
لوری د دوکان کیلی راکړه چي دا شیبه باران لږ څه ودرېدی د پسرلي باران دی بیا به یې شرپ شي او تلل به راته ګران شي.
- بابا چای دي ولي ونه څښلې؟
- زویه ! بیا باران ډېرېږي.
د دې خبري سره سم پاڅېده د کړکۍ نه یې یو ځل بیا په ځېر ځېر بهر وکتل، ننني ورځ او فضا کوم بل ډول ورته ښکاره شوه د ګڼو پسرلنیو وریځو لښکر د آسمان ټوله لمن نېولې وه تا به ویل کومي خوا ته یې د یرغل ټکل درلود د تورو ګڼو وریځو په لېدو یې زړه لا د

(c) ketabton.com: The Digital Library

گرومه ډک شو ،غمجني سترگې يې له کړکۍ نه راوگرځولې يو سوړ اسويلی يې وکيښ ، د وره خوا ته ولاړ د سترگو له کونجو يې يووار بيا په غلا خپلې لور ته وکتل داسې ښکارېده چې د لور نه شرمېږي، خپلی کلوشې يې په پښو کړې او د کوټې نه ووت. کوڅه له خټو او چيکړو ډکه وه، نسيم اکا به په داسو ورځو کې هرومرو يو – دوه ټکه خوړله خو نن يې دواړه پايڅې په دواړو لاسو پورته نيولي وې چې په خټو نه شي او پښې يې ارتي ارتي ايښودلې چې بيا ونه ښوييږي او له هر گام نه مخکې به يې لومړی مځکې ته کتل، د دوکان ور يې پرانېست، زړه پيتلي کوتۍ يې د سماوار شاگرد ته ورکړه هغه کوتۍ له سکروټو ډکه ورته راوړه او نسيم اکا هغه د صندلي لاندې کېښودل او زوړ بړستن يې په راکښ کړ تر ستوني به صندلي کې ننوت. بيا سوچونو راگير کړ هم هغه سوچونو کې چې نن يې له سهاره نه پريښود هغه د نازې د تير ژوند او راتلونکي په هکله اوږده چورتونه او بې شميره پوښتني وې.
د جبار خان څو وار گوابښدل يې په ياد شوه چې ورته يې ويلي وه:
- ستا لور زما ناموس ده زړه دی زړوې يې که وادوې يې.....
(دا خبري يې ډير په کبر او غرور کړي وې)
د نسيم اکا په مغزو کي دا خبرې گرځېدې راگرځېدې او په غوږو کي يې ازانگې کولې:
زما زما زما....... ناموس... ناموس.....موس
زړه يې غوښت پر ځان کالي څيري کړي نابره يې يو څه ورپه ياد شول لږ خوشاله غوندي شو خو ژر يې بيا پر تندي گونځې راښکاره شوې په ياد يې شوه چې څو واري جبار خان ته ننواتي ورغلی او په زاريو يې ورته ويلي وه:
- د خدای لپاره د دې خبرې تير شه ته د هغه د نيکه پر ځای يې زه رضا يم هغه ستا زوی ته درکړم.
جبار خان ورته په ملنډو ويلي وه :
- توبه وباسه هغه زما د زوی مور ده او بل دا چې هغه چغر سترگې دی او د هغې کله داسي هلکان خوښيږي او هغه اوس دوه نوروادونه لري دا زما د لاس امسا ده....

(c) ketabton.com: The Digital Library

په همدې چورتونو کې وو چې د سماوار شاګرد د نسوارو ډبلی او دوې افغانی ورکړې ده هم د نسوارو ډبلی ورډک کړ.
بیا یې ښځه ور په یاد شوه چې هره ښه شی چې به یې کور ته راغلې هغې به د لور لپاره پټوی او ویل به یې:
- دا مې د لور قلنګ ته ساتم. آن د واده تر کمیسه یې ورته جوړ کړی وو
نسیم اکا ټوله ورځ په همدې چورتونو کې تېره کړه ،دوکان خوند نه ورکاوه او مځکې ځای ،د نورو ورځو پر خلاف د مازیګر له لمانځه نه مخکې کورته راغی. د کور ور یې پوري واهه کور ته ننوت د کوټې د نیم کښه وره نه یې نازي ولېده چې د واده جوړه یې اغوستې د مور ګانې یې چې دې ته پاته وې په غاړه او لاسو کړې وې او د هېنداري سره یې خبري کولې:
آ ، یوازې مې لاسونه سره نه دي نوره پوره ناوې غوندې یمه، ښه ښکارم ! بد رنګه خو نه یمه ! تر چا کمه یمه.....
نسیم اکا د نازي په لیدو چې دا لس کاله غم یې تور و ښتته تار تار سپین کړې وه د شپږو ښتتو کلو په درلودو د څلو ښتتو کلو ښکارېده، ډیر غمجن کړ د خپلې لور نېمه خوا شوې ځواني او نا پوره شوې ارمانو یې پر زړه د غمو شپول چاپیر کړ او ر پرې بل او مځکه پر تنګه شوه د کور له انګړ نه یې د لرګو تبرچه را واخېسته او په پوټه خوله د کوره ووت ، په داسې حال کې چې تبرچه یې د پټو لاندې نیولې وه د ماجد پر ځای د لاری په سر کېناست او سترګې یې د کوڅې په بل سر مېخ شوې.
جبار خان د دوو نوکرانو سره چې توپکان یې پر اوږو وه را ښکاره شول. د نسیم اکا د زړه درزا وار په وار ډیرېده.
جبار خان د تل په شان د تاوده روغبړ تمه لرله او په ډیر کبر او غرور ګام په ګام د نسیم اکا خوا ته نږدې کېده. نن د جبار خان زور څه ارزښت نه ورته درلود د هغه په زړه کې د غچ او کسات لمبې بلې وې او زړه یې له بې شمېره دردونو ډک وو له هم دې کبله به هم وو چې غبرګ لاسونه یې بې اختیاره پورته شول او بیا هم دویم وار....
درېیم ګذار یې لا نه وو کړی چې د څو ډزو سره پر مځکه ولوېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستیو سلګیو کې یې کومه خبره چې له خولې وته هغه یوازي دا وه:
نا نا نا....ززز.....ی ی ی
د ډزو په اورېدود کورونو نه بیا واړه او زاړه راووتله چي څه خبره ده.
نازی چي د ناپایه آرمانو په خیال کي ډوبه وه یو ماشوم د مازیګري لمر د وروستیو پلوشو سره دا خبر وروړ، دا خبره پر نازي د تندر په شان ولوېد ، له وارختایي نه د واده په جوړه او ګاڼو کي په لوڅ سر او پښو په ځغاسته ځان دغچ میدان ته ورساوه د پلار په مړي یې ځان واچاوه خو ژر یې سر راپورته کړ تبرچه یې له مځکي پورته کړله او دا وخت یې د یوې رښتني ناوی په شان لاسونه سره شوی وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غولېدلی

«جماله ډګروال ته ږغ که !» په ږغ سره یو زوړ سړی ، چې ږېره او بریت یې پاک خرېیلی وه ملا یې پر کمر بند ټینګه تړلې او د شپو خولې یې پر سر وه بېله سونه او حرکته د یوې ښځې چې غټې تونې شوی وېښتانو یې کوشنی مخ نور هم کوشنی کړی و او لکه مار چېچلې له غوسې تاوتاو کېده و مخی ته ودرید.

ښځې کڅوړه په لاس کې ورکړه...

ډګروال لکه چې ګونګ وی بېله کومې خبرې کیناست د بوټونو تنې یې وتړلې او د تل په شان یې د لاس اومګا ساعت ته چې شل کاله مخکې یې د غیرت د مدال سره یو ځای ورکړ شوی وو اوس یې زنګ وهلی وو ته ځیر ځیر وکتل ، بیا یې زړه نا زړه د دهلیز ساعت ته وکتل ، ځان سره وبونګېده او په خوشالۍ له کوره ووت د بس تم ځای ته ولاړ او په بس کې کیناست ، چې لږ هوسا شو بیا یې له غوسې خپل غاښونه وچېچل او وروریې وویل:

څه چاره؟ (ځکه یو وار د غصې یوې چپلاغې تر محاکمې رسولی وو خوهندی وکیل له غمه خلاص کړی وو او ورته یې وویلی وه دا د افغانستان کارونه نور هیر کړه دلته ښځو سره په زوره خبرې کول ،ماشومان په چپلاغه وهل او حیواماتو ته کیشه ویل جرم دی که غواړی دلته ژوند وکړی باید د دې ځای قوانین ومنې)

نو د هغه راهیسې یې نور ځان ګونګ کړی وو په خوله یې څه نه ویل خو په زړه کې به یې څه تیر شول نو له غوسې به یې غاښونه وچېچل.

په دې ټوګه به یې ځان تسل کړ.

کله کله به په بس کې چورت یو وړ اوله خندا به ومو سېدی او کله کله بیا کټ کټ په خندا شو او ځینې وختونه به پېرک په ژړا شو خو ژر به یې ځان ټول کړ او د شاو خوا خلکو نه به یې بښنه وغوښتله،نن بیا ور په یاد شول چې دلته څنګه په مشکلاتو راورسیدل او څه خوږ ژوند یې درلود . خو میرمن یې کرار کرار د کومی یوې په لمسون خپل رنګ بدل کړ او دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې په منګولې کې ونیوی، تنګ یې کړ او نوکر یې کړ پر خپل حالت یې ژړا ورغله ویې ژړل خپل پر ژړا له چورته راووت له شاو خوا خلکو نه یې ښنه وغوښتله.
ډګروال ټول عمر په دې هیله چې وطن به جوړ شي او دی به بیا د کورني اختیار تر لاسه کړي ، به کرار کرار سره خپلې سترګې خپله ړندې ، خپل غوږونه خپله کاڼه او خپله ژبه خپله ګونګۍ کړه...
اوس نو ټوله ورځ د سودا پسې ځی او راځی ، د لست مطابق سودا رانیسی. کور ته د رسیدو سره سم هغه ښېله کومې خبرې پر میز ایږدی ، خو بله کڅوړه هلته ورته په انتظار پراته وی
ډګروال ښېله کومې خبرې تشه کڅوړه د لست او پیسو سره اخلې او د تل په شان ښېله سټړیا د بس تم ځای ته ځی...
نن بیا د دو یمی سودا اخیستلو وروسته د سړک پر غاړه د سرویس په پلمه پر یوه څوکۍ کیناست او د موټرانو د تیریدو راتیریدو په ننداره شو او لکه تل د چورت اخیستلو او خوږو چورتونو په خاطر یې د ښږو قطۍ پر سر پورته کړه.
عسکر عسکری سلام ورته وکړاو دروسی جیپ موټر دروازه یې ورته پرانیستله ، او د ده امر ته منتظر وو..
میرمن یې د کور په وره کې ورته منتظره وه ښېله ده یې ډوډۍ نه خوړله...
دا ټولو کارو خوند ورکړ له سترګو یې د خوشالۍ ړنې ړنې اوښکې توې شوی خو د سوچو نو مزی یې د یوه موټر د پرله پسې هارونو وشلوی سترګې یې وموښلې ، ښه ځیر شو د میرمنی موټر یې پر سړک ولاړ وو او ډیره په غوسه وه ښکنځل بدو رد یې ویل په غوسه یې سودا ترې واخیستله د موټر په شا کې یې کېښودله. یو وار یې بیا ډګروال ته بد وکتل او غاښونه یې ورته وچیچل.
ډګروال لکه چې زبون یې تړل شوی وی هیڅ ونه ویل چې هغه ولاړه ،سترګې یې د ښخوا هاخوا ولغړولې او و رو یې له ځانه سره وویل:
ته وده چې وطن یو وار کرارشی بیا به سره ګورو !
ډګروال یو سوړ اسویلی وکیښ او دکور خوا ته په پښو کرا رکرار رهی شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې د خندا ږغونه وه ډګروال چې ډیر وږی شوی وو پخلنځی ته ولاړ ښه بوی پرې ولګېده خولې یې اوبه وکړې د ښخوا ها خوا وګرځیده په دیګو نو کې یې څه ونه موندله د یخچال نه یې یوه د سبو قطۍ راواخېستله د پخلنځی ګړۍ ته یې وکتل هغه هم لکه نوروګړیو ثانیه ګړ نه درلود بیا یې خپلې اومګاګړۍ ته وکتل غوږ ته یې ونیوی خوشاله شو او اومید ورته پیدا شو چې تر اوسه کار کوی.خپل کوشنی کوټې ته ولاړ او پر خپل نا ټول شوی بستر وغزید او په چرتونو کې لاهو شو

. د اولادو سره وطن ته روان وو...

خو د و ره ټکولو له چرتونو راویست دا لومړی وار وو چې د شپې څوک ور ورټکوی.پولیس وو ډګروال یې د لاسه ونیوه له ځانه سره یې بوت ډګروال یې یو لیری ځای ته چې د ټولنیزو خدمتونو مرکز وو بوت او هلته یې یوه کوشنی کوټه وروښودله.

هلته هغه سپین ږیری او ناروغانو ژوند کوی چې مېرمنو او اولادونو شړلی وه.

ډګروال نوی کوټې ته راغی او پر نوی بستری پریوت اوله ځانه سر یې وویل:

ته وده چې وطن یو وار کرار شی...

څه نوره حوصله کوم !

د دې ورځې وروسته ډګروال د ماشومانو ، ښځوو او کورنی حیواناتو ته عسکری غور سلام پیل کړ.

یوه شپه یې په رادیو کې واورېدل چې یو غل د غلا په وخت کې د دوکاندار لخوا ټپي شوی وونود غله د دعوا په اساس محاکمی دوکاندار درې میاښتی بندی کړ ځکه هغه بېله د محاکمی له امره غل د پولیسو تر راتګه په تشتاب کې بندی کړی وو او هم د غله د څلور کالو د کور مصرف په دوکاندار شو تر هغه چې د غله ټپ جوړیږی...

په اوریدو سره ډګروال غلو ته هم عسکری سلام کول پیل کړل دا چې نه پوهېده څوک غل او څوک نه دی نو هر چا ته یې غوړ عسکری سلام کاوه

څو ورځی وروسته دی سلام اچولو تر دارالمجانینه ورساوه او لاسونه یې هم وروتړله چې په دې سلامونو چا ته ضرر ونه رسوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له یوې میاشتې وروسته یې نن مشره لور د تور بای فرېند سره د مور په پوټه دیدن ته راغله
چې خپل پلار ووینې.
ډګروال د لومړۍ ځل لپاره یوازې د لور د بای فرېند په لیدو ړنې ړنې اوښکې لکه باران توی
کړې او بېله دې چې څه ووایي خپلې کوټې ته ستون شو.
د لاس ساعت یې چې له اوله زنګ وهلی وو خو ده سوچ کاوه چې کار کوي او ځان یې غولوی
ته یو وار بیا ځیر ځیر وکتل هغه یې له لاسه خلاص کړ او غوږ ته یې ونیوی بیا یې تر سترګو
تیر کړ به نهیلۍ یې د روجایې څخه یې یوه ټوټه پرې کړله او ساعت یې په کې ونغښت او د
بالښت لاندې یې کېښود او په خندا شو او په زوره زوره یې وویل:دا کم بخت هم مړ شو
او په ژړا یې ویل:
کله به دا وطن جوړ شی؟

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library